

NIEUWE AVONTUREN

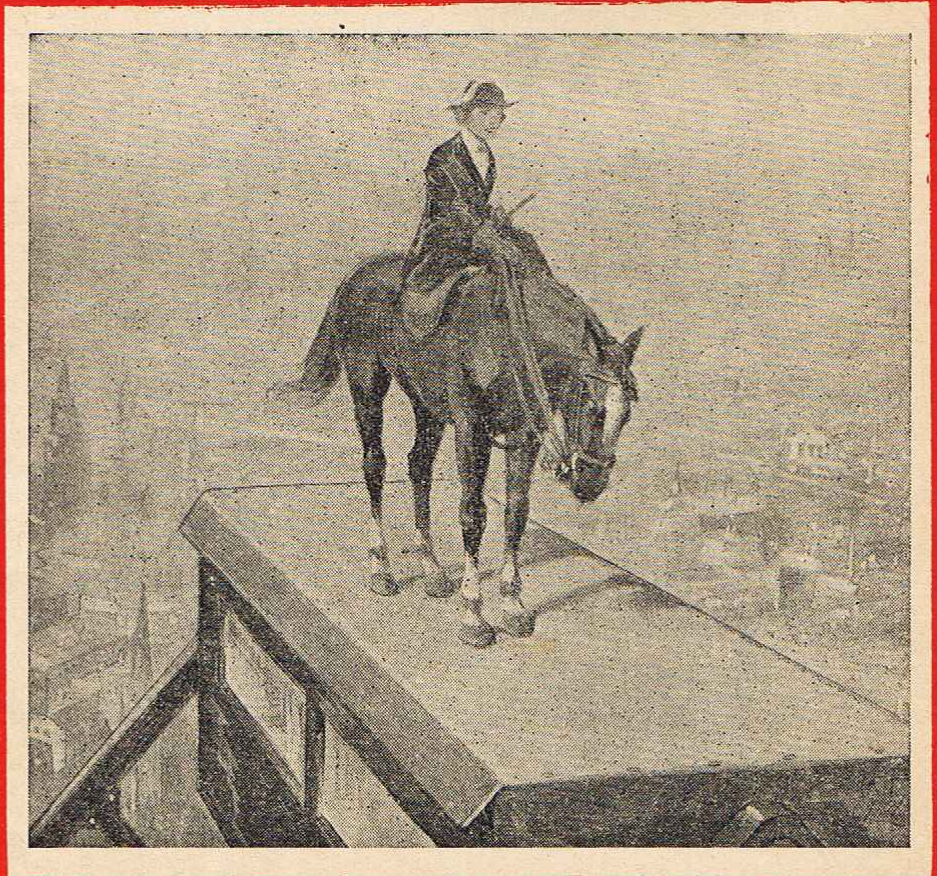


# Lord Luster

genaamd  
*Raffles*

DE GROTE ONBEKENDE  
HET MILJOENEN LEGAAT

N° 2375



WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.





Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)  
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt  
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## Het miljoenen legaat

### HOOFDSTUK I

#### HET GESTOLEN DOCUMENT

Op een donkere avond in het begin van de lente stonden twee mannen met de kraag van hun jassen opgeslagen en de rand van hun hoed diep in de ogen getrokken op de hoek van de Boulevard d'Argenson en de Rue de Chézy, in de Parijse voorstad Neuilly.

Daar verhieven zich een aantal fraaie villa's voor het merendeel toebehorende aan rijke Parijse kooplieden, die het wonen in deze voorstad prefereerden boven het verblijf in Parijs zelve, waar zij hun zaken hadden.

Op de hoek van de genoemde straten stond een klein maar fraai huis, dat bijna geheel door een niet grote, maar goed onderhouden tuin omgeven was, met een tamelijk hoog, fraai bewerkt hek er omheen.

Enigszins terzijde van dit huis hadden de beide mannen post gevat.

Zij rookten ieder een sigaret en wisselden van tijd tot tijd fluisterend enige woorden.

Nu en dan wierp een hunner, 'n zwaar gebouwd man met zwart haar, dat in lange krullen van onder zijn hoed te voorschijn kwam, een blik op zijn polshorloge.

Hij was blijkbaar ongeduldig en bromde een paar vloeken.

— Waar blijft zij toch, Brisac? fluisterde hij eindelijk, terwijl hij woedend zijn sigaret wegwierp. Het is toch al ruim elf uur. Denkt zij soms, dat zij ons de hele nacht hier kan laten blauwbekken?



— Zij zal opgehouden zijn, Rondel, antwoordde de kleinste van het tweetal.

— Maar men wordt niet opgehouden als men in dienst is van het opperhoofd der « Raven », hernam de andere op fluisterende toon, nadat hij een spiedende blik in het rond had geworpen.

— Maar misschien laat zij haar niet gaan. Wellicht is zij nog van plan het huis te verlaten, hernam Brisac.

— Onzin, bromde Rondel ongeduldig. Wie verlaat er om elf uur nog zijn huis. Ik hoop niet, dat Odette zich verbeeldt, dat wij haar voor ons plezier als kamenier bij Leda Sarati, de beroemde schoolrijdster, hebben geplaatst, want dan zou zij zich deerlijk vergissen. Zij moet de handen uit de mouwen steken, anders zullen wij haar door een ander vervangen. En dan ontgaat haar de premie.

Juist toen Rondel deze woorden gezegd had, werd de voordeur van de villa geluidloos geopend.

Op de stoep verscheen een jonge vrouw, die even onderzoekend om zich heen keek en toen snel langs het tuinpad naar het vergulde hek liep.

Zij was als kamenier gekleed in een zedig zwart jurkje en een coquet zwart kanten mutsje op de weelderige rosblonde haren.

Snel opende zij het hek en sloeg de weg naar het Rond Point in, aan het einde van de Boulevard d'Inkerman.

In het voorbijgaan had zij de twee wachtende mannen een snelle blik toegeworpen.

Deze volgden haar op enige afstand.

Pas in het midden van het grote plein haalden zij de jonge vrouw in.

— Welnu? vroeg Rondel kortaf.

— Nog niets, chef, antwoordde de jonge vrouw.

Rondel uitte een gesmoorde vloek en greep de jonge vrouw ruw op de arm.

— Ik zal jou eens wat zeggen, Odette, siste hij tussen de tanden. Je werk bevalt mij niet. Je bent nu al veertien dagen, voorzien van de prachtigste nagemaakte gebuigsschrijften, die men zich denken kan, in het huis van Leda Sarati. Wij weten allen, dat zij een stel

kostbare juwelen bezit en ik behoef zeker niet nogmaals te herhalen, dat ik die stenen tot iedere prijs in mijn bezit wil hebben.

— Ik weet het chef, antwoordde de jonge vrouw met bevende stem.

— Welnu, dan zal je mij wel eens willen vertellen, hoe het komt, dat je nog altijd niet hebt kunnen ontdekken, waar die diamanten liggen opgeborgen.

Rondel keek bij deze woorden de jonge vrouw doorborend met zijn gitzwarte ogen aan.

— Ik verzeker u, dat ik genoeg mijn best heb gedaan, antwoordde Odette. Steeds als zij met haar sieraden aan haar lichaam thuis kwam, heb ik al het mogelijke gedaan om te weten te komen waar zij werden opgeborgen, maar altijd werd ik weggezonden, nog voor zij ze zelfs had afgedaan.

— Bestaan er dan geen sleutelgaten meer? vroeg Rondel.

— Die zijn er zeker. Maar zij zijn alle aan de binnenkant voorzien van een klein, beweegbaar koperen plaatje.

De chef van de internationale bende der « Raven » mompelde nogmaals een paar vloeken en zei toen:

— Kun je dan nooit eens onverwachts binnenkomen, als zij zich kleedt voor een schouwburg of een soirée?

— Dat heb ik al een paar keer gedaan, maar zij wacht tot het laatste moment om ze aan te doen en voor ze het doet stuurt ze me de kamer uit.

Rondel scheen even na te denken en zei toen:

— Nu, goed. Ik zal je nog een week tijd geven. Maar heb je in die tijd de geheime bewaarplaats van de diamanten niet weten te ontdekken, op welke manier dan ook, dan zal ik er Yvonne op af sturen, in wier schranderheid ik meer vertrouwen stel.

Maar nu was de jonge vrouw in haar eer getast.

Zij richtte zich op en zei op trotse toon:

— Dat is mijn eer te na. Dat nooit.

— Nu, dat zal van jezelf afhangen. Ga nu maar gauw weer terug, voor ze je mist.



De pseudo-kamenier wilde zich verwijderen, toen de man vroeg:

— Kom je wel eens in de buurt van haar schrijftafel?

— O, ja, antwoordde Odette lachend.

— Heb je daar nooit iets gevonden, dat de moeite van het lezen waard was?

— Neen, helemaal niet.

— Ik hoop toch, dat je in staat bent om een brief open te maken en weer goed te sluiten?

— Natuurlijk. Waar zie je me voor aan? riep Odette uit, in haar zwak gestast.

— Nu, ga dan maar en beter succes dan tot dusverre.

Zij liep zo vlug zij kon weer naar het huis en trad binnen.

Maar voor zij de deur sloot, wierp zij nog eens een blik achter zich.

Juist kwam een postbeambte de stoep op, zocht even in zijn tas en zei met een lachje:

— Je bespaart mij de moeite van het bellen, schatje. Ik heb een stuk, waarvoor getekend moet worden.

— Mevrouw is al naar bed, zei Odette haastig, maar ik kan het toch zeker wel even aftekenen?

Nog even scheen de postbode te aarzelen, maar toen overhandigde hij haar het ontvangstbewijs en duwde haar, nadat zij getekend had, een grote verzegelde enveloppe in de hand.

Blijkbaar opgelucht, dat hij het stuk kwijt was, ging de man verder.

Bij het licht van de straatlantaarn bekeek Odette het adres van de brief.

Het was in het Engels geschreven, een taal, die de jonge vrouw uitnemend bleek te kennen, en gericht aan Signora Leda Sarati, schoolrijdster, Boulevard d'Argenson te Neuilly. De brief was te Boston afgestempeld.

Met een resoluut gebaar vouwde de jonge vrouw het covert in de lengte op en stak het tussen de bovenste knoopjes van haar jurk in haar boezem.

Op dat ogenblik klonk er het heldere geluid van een electrische schel door het huis.

Odette snelde een brede trap op, die met een donkerrode loper was belegd, en trad op de eerste verdieping, na te

hebben aangeklopt, een fraal gemeubeld boudoir binnen.

Leda Sarati, de beroemde schoolrijdster, zat voor een kleine schrijftafel, een brief te schrijven.

Zij was een zeer mooie vrouw van omstreeks zeven en twintig jaar, met prachtig schitterende ogen, van 'n diep bruine kleur en dikke, blauw zwarte, neerhangende lokken, die een klassiek gevormd gelaat omgaven.

De schoolrijdster keek op, toen de kamenier binnentrad.

— Ik ben blij, dat je nog niet naar bed ben gegaan, zei zij vriendelijk. Wil je nog even een boodschap voor mij doen?

— Zeker, madame, antwoordde de gewaande kamenier, op onderdanige toon.

— Wil je dan deze brief nog even posten?

Zij beëindigde de brief, vouwde hem in een enveloppe en schreef er het adres op.

— Ziedaar, zei zij. Ga maar gauw, dan kan je daarna direct naar bed gaan.

— Moet ik mevrouw dan niet bij het ontkleden behulpzaam zijn? vroeg Odette.

— Dat is niet nodig. Maar als je wilt kun je me helpen aankleden, want ik denk aanstonds nog uit te gaan.

— Wil mevrouw nu nog uitgaan? riep Odette verwonderd uit.

— Ja, de directeur van het circus Bostock geeft een soirée, waarop hij zijn gehele personeel en ook sommige zijner voormalige artiesten heeft uitgenodigd, die toevallig te Parijs vertoeven, en daaronder behoort ik ook, zoals je weet.

— Komt mevrouw laat terug?

— Dat weet ik niet, Odette, maar ik ben niet van plan het later dan drie uur te maken. Je bent toch niet bang?

— Waarom zou ik bang zijn, madame? De oude Henri blijft toch zeker hier?

— Neen, die moet mij juist vergezellen om mij weer naar huis te brengen.

De jonge vrouw moest zich snel omkeren, om de schittering van voldoening



in haar donkere ogen te verbergen.

Toen hernam zij kalm.

— Ik ben helemaal niet bang, mevrouw. Zo afgelegen is de buurt hier niet en een politie-posthuis is dicht in de buurt.

— Nu, breng dan maar gauw de brief weg en kom terug, om mij te helpen.

Odette ging en liet de brief in de bus glijden, maar niet dan nadat zij een blik op het adres had geworpen.

Zij zag dat de brief was gericht aan een bekende Parijse stalhouder, die ook auto's verhuurde.

Odette snelde terug, maar al weer kwam zij te laat, want toen zij het boudoir van haar meesteres binnentrad, lag het fraaie diamanten collier reeds op de kaptafel gereed.

De jonge vrouw bedwong een beweging van spijt en hielp haar meesteres zo vlug en handig met aankleden, dat deze een kwartier later de villa kon verlaten.

Odette ging voor een der ramen van de erker staan en zag de auto wegrijden met de oude bediende der paardrijdster, Henri, vooraan, naast de chauffeur.

feur.

Nauwelijks was het achterlicht van de auto verdwenen, of Odette snelde naar haar kamertje, sloot zorgvuldig de deur, zette een klein keteltje water op een spiritus toestel en begon een groot mes in de gasvlam te verwarmen.

Zodra het water kookte, weekte zij de omslag van de enveloppe met zorg los, stak het verwarmde mes voorzichtig onder het lakzegel en het volgende ogenblik was de brief geopend.

Haar ogen vlogen over het papier.

En naarmate zij las, begonnen haar ogen koortsachtig te schitteren.

— Als dat mogelijk zou zijn, riep zij halfloed uit, dan zou dat een onderneming zijn, zoals Rondel er nog nooit een op touw heeft kunnen zetten. Wat zal Yvonne, die valse kat, woedend zijn, als ik dit aan Rondel liet zien.

Zij dacht even na, stak enveloppe en brief zorgvuldig terug in haar jurk, snelde de trap af, en ging het boudoir van haar meesteres binnen.

Dadelijk trad zij op het tafeltje toe, waar de telefoon stond en nam de hoorn van de haak.

## HOOFDSTUK II

### EEN TOUR DE FORCE

Omstreeks hetzelfde uur van dezelfde dag, zaten John Raffles en Charles Brand, zijn trouwe vriend, in de leeskamer van de fraaie villa, welke de Grote Onbekende reeds jaren lang in de Cromwellstreet bewoonde.

De rijke Londenars kenden hem niet anders dan als Lord William Aberdeen, de grote Engelse filantroop, en zo voortreffelijk, had Raffles zijn rol weten te spelen, dat zelfs Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, die er trots op was, zijn lordschap tot zijn vrienden te mogen rekenen, geen ogenblik op het denkbeeld zou zijn gekomen, dat zich onder het mom van de afgemeten, aristocratische lord, niemand anders verborg

dan de gentleman-dief, naar wie hij reeds ettelijke jaren tevergeefs speurde.

De Grote Onbekende had een geopende brief in de hand en, terwijl hij deze missieve las, gleed er een onmerkbaar glimlach over zijn gelaat.

— Aangenaam nieuws, als ik vragen mag, Edward? vroeg zijn vriend Charles Brand.

— Hoe vraag je dat zo?

— Wel, ik zie een glimlach op je gelaat en daarmee ben je niet zo gul.

— Dat komt omdat dit schrijven mij herinnert aan een prettige tijd, toen ik maanden achtereen in Parijs vertoefde. Ik maakte daar kennis met een zeer intelligente, knappe vrouw die tot de



adel behoorde, maar door allerlei noodlottige omstandigheden in financiële moeilijkheden was geraakt.

Menig ander zou in haar geval het hoofd hebben laten hangen of een dwaaze stap hebben begaan, of misschien wel een koophuwelijk hebben gesloten met een oude, rijke heer, maar Leda, Sarati, zoals zij zich naderhand is gaan noemen, was van ander hout gesneden. Voor haar pecuniaire déconfiture, reed zij voor haar genoegen paard en toen de armoede haar aangrijsde, deed zij het, om er haar brood mee te verdienen. En ik kan je de verzekering geven, dat de circusdirecteuren letterlijk om haar vochten, want ik heb weinig paardrijdsters gekend, die zulk 'n gratie en zulk een schoonheid en zulk een meesterschap over het paard bezaten. Het leek soms wel of ros en amazone één waren geworden. De paarden, die zij bereed, gehoorzaamden aan haar minste wenken en toch was het volstrekt niet te zien, dat haar dit enige moeite kostte.

— En, is die brief van die dame, waarover je met zulk een ongewone geestdrift spreekt?

Raffles keek zijn vriend met zijn heldere, grijze ogen een ogenblik aan en zei toen op ernstige toon:

— Ik spreek over haar met de geestdrift, waarmede men over een goede vriend spreekt. Wees zo goed, er vooral niets anders achter te zoeken, Charles.

Deze kleurde en stak zijn vriend de hand toe.

— Neem het me niet kwalijk, zei hij. Ik vergeet nog maar al te dikwijls, dat jij niet de man bent aan wie dergelijke flauwiteiten besteed zijn. Maar zeg mij eens: mag men weten wat zij je mededeelt?

— Het is volstrekt geen geheim, zei Raffles. Dat wil zeggen: voor jou is het geen geheim. Anderen hebben er voorlopig niets mede te maken.

— Je maakt mij nieuwsgierig.

— Luister dan. Het zien van het Grote Wiel te Parijs heeft haar op een denkbeeld gebracht, dat alleen in de stoutmoedige geest van die bijzondere vrouw kon opkomen. Zij is namelijk niets meer of minder voornemens dan te paard,

staande op het dak van een der wagons van dat wiel, een gehele omwenteling van het rad mede te maken.

Brand slaakte een kreet van on geloof.

— Maar dat is immers onmogelijk, riep hij uit. Dat is krankzinnigenwerk. Geen enkel paard zou zo goed te dresseren zijn dat het zo hoog onbeweeglijk boven op het dak van zo'n wagen bleef staan.

— Zij zegt het tegendeel, antwoordde Raffles glimlachend. Zij schrijft me, dat een van haar paarden haar zo in alles onderworpen is, dat zij met dat dier het waagstuk durft ondernemen. Het is een grote vos ruin, niet zo heel jong meer, maar toch nog een statig, schoon dier.

Brand schudde het hoofd.

— Ik kan 't nog altijd niet begrijpen, zei hij. Als ik mij niet vergis, is het beroemde grote wiel, dat is overgebleven van de wereldtentoonstelling van 1893 honderd twintig meter in doorsnede.

— Dat is het inderdaad, antwoordde Raffles. Wanneer een der wagons in de hoogste stand is gekomen, dan bevindt het dak daarvan zich op een hoogte van honderd twintig meter boven de grond.

— En wil zij dat doen, zonder dat het paard vastgehouden wordt?

— Ja. Niemand mag het paard vasthouden. Zij zal het dier tegen een flauwe helling opsturen en zo het dak bereiken schrijft zij. Onmiddellijk daarna wordt het wiel in beweging gebracht. Zodra het geheel bovenaan is, wordt het enkele minuten stopgezet en dan begint de nederdaling aan de andere zijde.

— Is het waarachtig? Nu, dat zouden niet veel mannen durven, riep Brand vol bewondering uit.

— Het gaat om een weddenschap, zei Raffles glimlachend. Maar een weddenschap, die haar vijf miljoen francs kan opleveren.

— En wil zij voor dat bagatel het gevaar lopen de nek te breken? riep Brand uit.

— Niet voor alle mensen is dat bedrag een bagatel, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Vergeet niet, dat zij



een klein zoontje heeft, waarvoor zij werkt en zwoegt.

— En denkt zij, dat het zal gaan?

— Zij is tenminste vol hoop. Zij heeft de vos al geleerd een kwartier achter elkaar doodstil op dezelfde plek te blijven staan, zonder zelfs met de staart te zwaaien of het hoofd te bewegen. Het is nu natuurlijk maar de vraag, of het dier dat ook zal doen, als het op honderd twintig meter hoogte is.

— En een tweede vraag is, of het dier niet duizelig zal worden.

— Nu, wij zullen wel zien, antwoordde Raffles kalm.

— Wat bedoel je daarmee?

— Niets anders, dan dat wij naar Parijs gaan. Ik wil bij dat ongehoorde waagstuk tegenwoordig zijn.

— Dus je neemt mij mee? riep Brand verheugd uit.

— Ja, wij zullen nu eens op ons gemak van een toer door Frankrijk profiteren, want wij nemen de auto en Henderson, de chauffeur, mede.

— Wanneer denk je te gaan?

— Nu, er is geen haast mee. Morgen zullen wij onze koffers gaan pakken.

— Heb je Leda Sarati van je reisplan op de hoogte gebracht?

— Neen, ik wil haar verrassen.

— In welke kwaliteit kent ze je?

— In die van Lord William Aberdeen.

De Grote Onbekende stond op en begaf zich naar het raam om een blik over het grote park te werpen, dat zich achter de villa uitstrekt.

Hij had de brief open op tafel laten liggen en Brand wierp er onwillekeurig een blik in.

De eerste woorden, die zijn oog troffen, waren: «en ik dank u nogmaals, al is het reeds jaren geleden, voor uw edelmoedige gift, die mij in staat stelde mij een paar volbloed rijpaarden aan te schaffen».

— Ik had het moeten weten, mompelde de jonge man in zich zelf. Natuurlijk heeft hij weer eens een weldaad bewezen, waarover hij niet wil horen spreken. Wat een wonderlijke kerel is hij toch!

Juist op dat ogenblik keerde Raffles zich om.

Brand trad op hem toe en vroeg:

— Zei je me zoeven niet, dat Leda Sarati een zoontje had?

— Ja, een jongen van een jaar of drie.

— Dat is dus een graafje of een baronnetje?

— Noch het een, noch het ander antwoordde Raffles kort. Leda Sarati is met een burgerman getrouwd geweest.

— Is hij dood?

— Ja, in Amerika bij een spoorwegongeluk om het leven gekomen, juist even nadat haar kind geboren was.

— Ontzettend. En was zij toen reeds als paardrijdster opgetreden?

— Ja, zij maakte toen juist een kunstreis met haar man door Amerika. Haar huwelijk met hem was oorzaak, dat rijke familieleden haar niet wilden helpen. Zij stelden als voorwaarde, dat zij zich onmiddellijk van die «indringer» zoals zij hem noemden, zou laten scheiden. Als je haar kende, zoals ik, zou je onmiddellijk begrepen hebben, dat zij deze transactie vol minachting van de hand wees.

— Ik begin 't te begrijpen, zei Brand zacht. Is zij lang in Amerika gebleven?

— Een vol jaar, omdat zij met 't nog jonge kind liever niet op reis wilde gaan en trouwens, men was daar zo verzot op de schone en moedige paardrijdster, dat zij telkens nieuwe engagementen kreeg.

— Heb je dat kind gezien?

— Neen, ik heb haar niet gezien, sedert zij naar Amerika vertrok.

— Maar je bent toch in briefwisseling met haar gebleven?

— Zij schreef mij nu en dan, omdat zij wist, dat ik belang stelde in haar loopbaan.

— Ik zou graag willen dat je mij met haar in kennis brengt, zodra wij te Parijs zijn?

— Ik verlang niets liever. Je zult dan een buitengewone vrouw leren kennen, die niet gearzeld heeft de strijd met het lot aan te binden, liever dan afhankelijk te zijn van een troep egoïstische, rijke adellijke familieleden, die haar toch niets anders dan het genade-



brood zouden hebben laten eten. Want die « smet door haar huwelijk met ene burgerman » is natuurlijk niet meer uit te wissen, tenzij zij alsnog met een adellijk heer in de echte treedt. Dat is natuurlijk niet onmogelijk, maar waarschijnlijk is het niet.

De beide vrienden praatten nog enige tijd over hetzelfde onderwerp door en

daarna werd aan Henderson, de chauffeur, opgedragen, om alles voor de reis van de volgende dag in gereedheid te brengen.

Raffles besprak telefonisch plaatsen aan boord van een der Kanaalboten en diezelfde avond waren alle maatregelen getroffen.

## HOOEDSTUK III

### DE BRIEF UIT AMERIKA

Odette draaide het telefoonnummer van een klein café op Montmartre, waar zij wist, dat Rondel vaak zijn avonden doorbracht, als er niet voor een grote slag gewerkt moest worden.

Haar gelaat met de rusteloze donkere ogen had een kleur van opwinding, toen zij de stem van het bendehoofd vernam.

— Ben je daar, Rondel. Ga onmiddellijk met een auto naar het café van Luquet, aan de Place de l'Alma. Ik heb groot nieuws. Ik kom zelf met een taxi daarheen. Maar haast je want ik moet voor half drie weer thuis zijn. Je zult over je kleine Odette tevreden zijn.

Zij legde de hoorn weer op de haak, snelde naar haar kamer terug, trok een wijde mantel over haar donkere jurk aan, zette een kleine vilten hoed op en verliet haastig het huis.

Zij riep de eerste de beste taxi aan en gaf de chauffeur het adres van het kleine café van Luquet op, dat zij binnen een half uur had bereikt.

Het kleine café was nog tamelijk vol, maar de kroegbaas, die haar scheen te kennen en die zij een snelle wenk had gegeven, bracht haar naar een opkamer-tje dat geheel verlaten was.

Hij zette een glas absinth voor haar neer en keek haar doordringend aan.

— Zaken? vroeg hij kortaf.

— Misschien, antwoordde Odette, niet minder kort.

— Wacht je iemand?

— Rondel komt dadelijk hier.

Odette moest echter nog tien minu-

ten wachten, voor Rondel binnentrad.

Dadelijk kwam de chef van de bende der Raven ter zake.

— Je hebt dus de bergplaats van de diamanten ontdekt? vroeg hij op fluisterende toon.

— Neen, dat heb ik niet, antwoordde Odette, terwijl zij een sigaret uit de koker van Rondel nam, die deze juist uit zijn zak had gehaald.

Het bendehoofd fronste de wenkbrauwen.

— Neen, zeg je, fluisterde hij, waarom heb je mij dan hier laten komen?

— Ik heb iets beters ontdekt.

— Iets beters? Maak geen gekheid. Wat dan?

— Hoeveel denk je, dat die diamanten waard zouden zijn? vroeg Odette, terwijl zij een rookwolk uitblies.

— Vijf miljoen francs op zijn minst. Waarom vraag je dat? riep Rondel ongeduldig uit.

— Omdat je dan dat bagatel gerust kunt laten lopen, daar ik een betere zaak voor je heb.

— Wat bedoel je? Spreek toch duidelijker.

— Ik kan je een tip geven voor vier miljoen dollar.

Rondel deed een stap achteruit, alsof hij met een vuist op het hoofd was geslagen.

Zijn zwarte ogen pulden bijna uit zijn hoofd en zijn sigaret viel uit zijn sidderende vingers.

— Vier miljoen dollars, stamelde hij.



— Geen cent minder.

— Houd me niet voor de gek, melsje? riep hij uit, terwijl hij zich met zijn zakdoek over het gelaat wreef.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Odette kalm.

— En hoe zou dat in zijn werk moeten gaan?

— Je hebt ze maar eenvoudig in ontvangst te nemen. Alstublieft.

Odette had de brief met het grote, rode zegel te voorschijn gehaald en stak deze nu het bendehoofd toe.

Deze griste 't document uit haar handen, haalde het uit de enveloppe en las het snel door.

Toen hij er mee klaar was, liet hij zich op een stoel neervallen en zei op hese toon:

— Er is mij in mijn leven al veel overkomen, maar ik kan gerust zeggen, dat dit het toppunt is.

— O zo, dat dacht ik ook, zei Odette op zegevierende toon. Ben je nu nog voornemens Yvonne in mijn plaats te zetten en moet ik nog onderzoek doen naar de plek waar de juwelen geborgen zijn?

— Wat de juwelen betreft, laat die maar lopen en wat Yvonne aangaat, zij behoeft je niet te vervangen, omdat je de dienst van Madame Sarati verlaat.

— Maar dat gaat toch niet zo pardoës. Ik dien toch behoorlijk minstens twee weken vooruit mijn dienst op te zeggen. Bovendien mocht zij anders eens argwaan krijgen. Het zal heus niet gaan.

— Het moet gaan. Wij kunnen er gemakkelijk iets op vinden. Zodra ze terugkomt houd je je ziek en je verzoekt de nacht bij je zogenaamde ouders te mogen doorbrengen, omdat je vreest, dat het wel eens erger zou kunnen worden.

— En als ik morgen niet terug kom?

— Dan komt een « broer » van je met de boodschap dat je toestand erger is geworden en dat je voorlopig niet kunt komen. Hij komt dan meteen je goed weghalen. Maak nu maar dat je wegkomt, zodat je thuis bent, als Madame Sarati terugkomt. Anders zou de hele zaak in de war lopen. Ik reken er op, dat je vannacht om vier uur op zijn

laatst naar onze gewone vergaderplaats komt. Wij moeten gezamenlijk onze plannen beramen.

De jonge vrouw, verheugd over de vriendelijke toon, die het bendehoofd thans tegen haar aansloeg, en met het denkbeeld haar mededingster Yvonne te hebben overwonnen, stond op, drukte Rondel de hand en verliet snel het achterkamertje en het café.

Met een taxi was zij spoedig op haar bestemming.

Intussen had Rondel de brief, waarvan de lezing hem zozeer getroffen had, zorgvuldig in de binnenzak van zijn jas gestoken, zijn hoed gegrepen en op zijn beurt het wijnhuis verlaten.

— Het is het beste dat ik eerst Brisac waarschuw, mompelde hij in zichzelf. Hij kam dan de anderen bijeenroepen, voor zover ik hen nodig heb.

Rondel trad een telefoonceel binnen, en stelde zich in verbinding met Brisac, die in het kleine wijnhuis in Montmartre nog steeds op zijn terugkomst zou zitten wachten, en gelastte hem « de vier vrienden van het kaartclubje » uit te nodigen.

Hij riep een taxi aan en gaf de chauffeur een adres op dat de man een gezicht deed trekken.

De auto volgde de Seine-kade tot aan de Place de l'Obélisque, sloeg de Rue Royale in, zwenkte bij de Madeleine kerk rechtsaf en volgde de grote Boulevards tot aan de Place de la République.

Vervolgens reed de auto langs de Quai de Falmi, totdat de Boulevard de la Villette bereikt was.

Na bijna een uur te hebben gereden, stopte de chauffeur op de hoek van de Rue de Flandre en de Rue de l'Argonne dat wil zeggen op een punt, waar de wereldstad in het Noord-Oosten eindigt, niet ver van de Porte St. Denis, en in het hartje van die beruchte buurt, waar de misdaad woont.

Rondel stapte uit, gaf de chauffeur het verschuldigde bedrag plus een flinke fooi, en sloeg nu de Rue de l'Argonne in, tot dicht bij de veemarkt, waar hij zich naar een onopvallend klein wijn-



huis begaf dat er verre van vertrouwenwekkend uitzag.

Rondel trad er binnen.

De gelagkamer was bijna geheel gevuld met die soort van nachtvogels, voor het merendeel hoogstgevaarlijke individuen, die niet voor een moord terugdeinzen, waaraan de Parijzenaars de naam van Apachen hebben gegeven.

Rondel schreed, zonder zich bij iemand op te houden, dwars door het kleine, laagzolderde gelagkamertje naar een deur, naast het buffet.

De waard, een reus, met een gemeen gelaat en vuurrood haar, nam niet de minste notitie van de bezoeker.

Een kort hoofdknikje was het enige teken, dat hij Rondel herkend had.

Deze ging de deur door, liep een smalle donkere gang ten einde, opende nogmaals 'n glazen deur, en bevond zich nu op 'n kleine, stinkende binnenplaats.

Rondel scheen hier goed de weg te kennen, want hij had na enig tasten langs de vochtige muur een smalle, lage deur bereikt, waarop hij een paar keer op eigenaardige wijze klopte.

Er verstreken enkele ogenblikken, alvorens een gedempte stem aan de andere zijde van de deur vroeg:

— Wie is daar?

— De chef.

— Rondel zelf? Geef het wachtwoord.

— Dolk en strop.

— In orde. Het geluid klonk van ijzerwerk dat rammelend langs de deur bewogen werd, en blijkbaar afkomstig van een paar stevige bouten, die dwars over de deur bevestigd waren.

Deze draaide op haar hengsels en Rondel trad een klein vertrek binnen, waar zich als enig meubel een gemakkelijke stoel bevond, blijkbaar bestemd voor de deurwachter.

— Zijn wij er al, Mollusque? vroeg Rondel aan de man, die de deur geopend had en die zijn bijnaam van « het weekdier » blijkbaar te danken had aan zijn klein, maar zeer omvangrijk lichaam en de weke, slappe uitdrukking van zijn gelaat.

— Ja chef, de jongens zijn al beneden en wachten vol nieuwsgierigheid naar wat gij hen hebt mede te delen.

— Sluit de deur weer en geef goed acht, dat wij niet gestoord worden, beval hij het « Weekdier ».

Mollusque knikte en vroeg:

— Komt er niemand meer?

— Ja, Odette zal aanstonds nog wel verschijnen.

— Zij weet het wachtwoord toch?

— Ik heb het haar vanavond verteld.

— Oké, dan kan ik tenminste weer gaan slapen bromde Mollusque, voor wie de slaap blijkbaar een der aangenaamste ontspanningen was.

Rondel was intussen op een tweede deur toegetreden, opende deze en bevond zich weer in een smalle, donkere gang.

Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en nu bleek dat zich aan het einde een deur bevond, die openstond en leidde naar een vertrek met twee ramen, die op het Kanaal van St. Denis uitzagen, en op de smalle kade de la Gironne.

Rondel trad niet binnen, maar schoof de drempel der deur niet zonder moeite enigszins terzijde, waardoor een zware koperen ring zichtbaar werd.

Het bendehoofd trok aan deze ring en dadelijk opende zich aan het einde van de gang een klein luik, hetwelk het bovineinde van een steile trap bedekte.

Rondel begon deze trap af te dalen, trok daarna het luik boven zich toe en vervolgde zijn weg tot hij een ruime kelder bereikte, waar een tweede schildwacht hem staande hield.

Daar het hier echter tamelijk licht was, vanwege de petroleumlampen die aan de zoldering hingen, herkende de man het hoofd der bende onmiddellijk.

Rondel opende een zware eikenhouten deur, nadat hij zijn komst had gemeld en men van binnen de deur ontgrendeld had en bevond zich nu in het hol van de bende der « Raven ».

Er stond een grote tafel in het midden en enkele kleine tafels aan de wand.

Aan de tafel zaten Brisac, en drie andere mannen, van wie men op het eerste gezicht geenszins zou hebben geloofd, dat zij tot de bende van Rondel behoorden.



Een hunner, een man met reeds grijzend haar, en minstens vijftig jaar oud, zag er uit als een fatsoenlijk bankier, de tweede was een jongeman met een knap gezicht, die deswege de bijnaam « Apollo » had ontvangen.

Hij kon nauwelijks dertig jaar zijn.

De derde eindelijk zag eruit als een van die geblaseerde schatrijke jongelui, die hun geld en hun gezondheid vermorsen in de geheime speelholten der wereldstad, op het promenoir der Folies Bergères, in de Moulin Rouge, in « Le Rat Mort » en andere nachtelijke gelegenheden.

Ofschoon hij nauwelijks veel ouder kon zijn dan zijn jonge metgezel, was er bijna geen spoor van haargroei meer op zijn hoofd te bekennen.

Zijn schedel glom als een spiegel.

Aan deze omstandigheid had de jonge man waarschijnlijk de bijnaam van het « Paasel » te danken.

De ware naam van de man met het waardig uiterlijk was Charcot, « Apollo » heette Blondin en het « Paasel » stond in de registers van de burgerlijke stand geboekstaafd als Monestier.

Alle drie waren in correct avondtoilet gekleed.

Zodra Rondel binnentrad, stonden allen ook het genoemde drietal eerbiedig op en bogen voor het gevreesde opperhoofd.

Rondel wierp een blik in het rond en nam plaats in een grote stoel aan het hoofdeinde van de tafel, nadat hij zich van hoed en jas ontdaan had.

Hij keek zijn onderdanen één voor één met zijn schitterende, donkere ogen doordringend aan en wreef zich toen opgewekt in de handen.

— Aha, riep het Paasel uit. De chef schijnt in een goed humeur te zijn. Perfect. Mag ik graag zien. Hebben in lange tijd niets uitgevoerd. Werk aan de winkel.

— Een monster-onderneming, mijnheeren, riep Rondel opgewonden.

— Monster-onderneming? herhaalde het Paasel, die zich blijkbaar niet scheen

te vermoeden door meer woorden te spreken dan strikt noodzakelijk was. Diamanten gevonden?

— Meen je die voddige diamanten van Leda Sarati? vroeg Rondel op minachtende toon.

— Voddig? Prachtige diamanten. Vijf miljoen francs waard.

— Dat bagatel. Wat kunnen mij vijf miljoen francs schelen.

— Grote goden, riep de « bankier » uit. Onze chef zal toch niet door groothedswaanzin zijn aangetast? Schenk hem een glas bier in, « Apollo » zodat hij weer bij komt.

« Apollo » wilde reeds opstaan om aan dit verzoek te voldoen, toen Rondel met een bevelend gebaar de hand ophief.

— Blijf zitten en luister naar wat ik te zeggen heb, « Apollo » riep hij uit. Ik ben evenmin gek of buitenwesten als een van jullie, en ik verzoek je, mij te willen geloven, als ik je vertel, dat de zaak, waarom het hier gaat ons minstens een miljoen dollar kan opleveren.

De uitwerking van deze woorden was merkwaardig.

De « bankier » verhief zich langzaam, zijn sidderende handen op het tafelblad steunend, uit zijn stoel, keek Rondel met grote, uitpuilende ogen aan, en liet zich toen weer als een blok neervallen, terwijl er een zo zware zucht uit zijn borst opborrelde, dat het scheen alsof hij zo aanstonds de geest zou geven.

« Apollo » liet een lang en schel gefluit horen, terwijl het « Paasel » angstig naar het gelaat van zijn chef keek, alsof hij werkelijk vreesde, dat Rondel plotseling krankzinnig geworden was.

Toen klonk het als uit één mond van de lippen der handleten:

— Een miljoen dollar?

— Zoals ik jullie zeg.

— En hoe komen we daar aan?

— Dat staat allemaal in deze brief.

Met deze woorden stak Rondel de hand in zijn binnenzak en haalde er de brief uit, die Odette in de villa van de circus artieste verdonkerwaand had.



## HOOFDSTUK IV

## EEN STOUTMOEDIG PLAN

«Apollo» wilde reeds de hand naar het document uitsteken, maar een gevoelige tik op zijn vingers, toegebracht met de zware gouden ring, die Rondel aan de wijsvinger van de rechterhand droeg, bracht hem direct tot andere gedachten.

— Wat staat er in die brief? riep de «bankier» uit. Waar komt hij vandaan?

— Ogenblikje, kwam de rustige enigszins versleten stem van het «Paasei». Kalm zijn en niet ongeduldig. Rondel zal wel voorlezen. Niet door elkaar schreeuwen en afwachten.

— Het «Paasei» zegt daar een zeer waar woord, merkte Rondel op. Als jullie zo verstandig zijn jullie grote monden dicht te houden, kunnen we opschieten. Luister.

Rondel ontvouwde de brief, leunde gemakkelijk achterover in zijn stoel en begon:

— Deze brief is ongeveer acht dagen geleden verzonden uit Boston...

— Stad in Amerika, aan de kust van de Grote Oceaan — veel wolhandel — grote fabrieken — rotstad, kwam de krakende stem van het «Paasei».

Rondel fronste de wenkbrauwen, terwijl zijn ogen dreigend begonnen te fonkelen.

— Mijn waarde Monestier, zei hij langzaam. Wij zijn jarenlang vrienden geweest, ik ken je en ik heb respect voor je. Je hebt die oude dame in Vichy op keurig wijze naar de andere wereld geholpen, met en benevens haar oude dienstbode. Bij die gelegenheid heb je een kleine vijf miljoen francs weten te stelen; ik stel dat alles op prijs, maar dat betekent niet, dat je mij voortdurend in de rede kunt vallen.

Monestier boog even met het hoofd en zei op zachte toon, terwijl hij zijn groenachtig fonkelende ogen een weinig dichtkneep:

— O, best. Zal m'n kop op elkaar houden.

Rondel nam de brief weer ter hand en

begon opnieuw:

— Deze brief komt dus uit Boston, een stad in Amerika, aan de oever van de Grote Oceaan gelegen, zoals onze vriend het «Paasei» terecht, hoewel ongevraagd opmerkte. Hij is geschreven door een notaris, die de naam William Houston draagt en handelt in opdracht van wijlen zijn principaal de heer Alfred Clarke. Uit die brief meen ik, dit ga als toelichting vooraf, te moeten opmaken, dat gezegde heer Alfred Clarke niet over het onbeperkt gebruik van zijn geestvermogens beschikte. Anders gezegd: de man liep waarschijnlijk met molentjes. Ik maak dat op uit het feit, dat deze buitengewoon rijke Amerikaan de somma van vier miljoen dollar heeft vermaakt...

— Vier miljoen dollar schreeuwde plotseling de stem van «Apollo». Daar-even was het een miljoen, nu vier, als we nog even wachten, is het er misschien veertig.

Hoera. Beter dan zo heel weinig.

Rondel keek de schreeuwer strak aan.

Daarop stak hij langzaam de rechterhand in zijn broekzak en haalde deze er weer uit als een vuist gesloten om de kolf van een grote revolver.

Zijn stem klonk steeds even kalm toen hij tot Blondin zei:

— Nou nog een woord en je kunt je wijsheid luchten in hoger sferen.

Een ijsige stilte volgde op deze spotfende woorden.

«Apollo» boog het hoofd en beet zenuwachtig op zijn nagels.

Rondel keek nogmaals dreigend rond en hernam toen:

— Voor de derde keer begin ik dus nogmaals — en ik mag lijden, dat het voor het laatst is. Wij zijn hier bijeen gekomen om zaken te bespreken en verder niks. Ik zeg dus dat deze brief is geschreven door notaris Houston, handelend namens zijn principaal, de miljonair Alfred Clarke. De testateur is



kinderloos gestorven en hij heeft het grootste deel van zijn vermogen aan de circus-artieste Leda Sarati vermaakt.

Het « Paasei » wilde weer een kreet slaken, maar bedacht zich bijtijds.

— Ik zal jullie het gedeelte van de brief voorlezen, wat op die schenking betrekking heeft, vervolgde Rondel.

Het bende hoofd zocht even in de brief en las toen:

« Mijn principaal, mr. Alfred Clarke, is steeds een groot liefhebber van paarden en de paardensport geweest. Hij sloeg bijna geen enkele voorstelling over, die te Boston door reizende circussen werden gegeven. Ook ontbrak hij op geen enkel concours hippique. Mr. Clarke heeft u vaak zien rijden en telkenmale uw buitengewone rijkunst bewonderd. Hij heeft mij menigmaal verklaard dat er in Amerika geen enkele vrouw te vinden zou zijn die u hierin evenaarde. Daar hem later enkele biezonderheden uit uw leven bekend werden, waarover ik hier thans niet verder wil uitweiden, zo heeft hij kort voor zijn dood besloten zijn vermogen voor een groot gedeelte aan u te vermaken. Gij kunt dit vermogen zonder enig gewetensbezwaar aannemen, want mijn principaal is nooit getrouwd geweest en de weinige bloedverwanten welke hij nog heeft, zijn allen veel rijker dan hij zelf. Bovendien heeft mr. Clarke een groot deel van zijn vermogen aan liefdadige instellingen vermaakt. »

Rondel liet de brief zakken en keek de bende leden een voor een triomfantelijk aan.

— De rest zal ik jullie maar besparen, zei hij. Dat is vervelende kost, in officiële bewoordingen, waarmede de zaak zelve niets uitstaande heeft. De hoofdzaak is, dat onze circusartieste vier miljoen dollar zou ontvangen, als wij er geen stokje voorsteken. En nu gaan we er over debatteren hoe we dat zullen aanpakken. Dus laat nu jullie opmerkingen maar eens horen, want wij moeten spoedig spijkers met koppen slaan.

De krakende stem van het « Paasei » was de eerste die zich liet horen:

— Ik dacht dat we die vier miljoen dollar al hadden, maar ik geloof dat we

dat sommetje op onze buik kunnen schrijven en met ons hemd enzovoorts...

— Ik vrees dat er niets van terecht komt, merkte de « bankier » op, terwijl hij een sigaret opstak.

— Wij steken ons hoofd in een strop, waaruit we het zeer moeilijk weer zullen kunnen terugtrekken, liet zich opeens « Apollo » horen.

Rondel bleef onder deze uitroepen volmaakt kalm.

Hij blies een dikke rookwolk uit zijn sigaar, ging achterover in zijn stoel leunen en zei:

— Nu heb ik jullie tegenwerpingen wel gehoord, maar jullie staven die niet met bewijzen. Mag ik vernemen, mijn waarde « Paasei » waarom je het plan onuitvoerbaar acht?

Het « Paasei » dacht even na en antwoordde toen:

— Nalatenschap van die idiote Amerikaan, heeft natuurlijk in alle Amerikaanse bladen gestaan. Amerikanen tuk op sensatie. Iedereen weet het.

— Al één tegenwerping die niet opgaat, zei Rondel kalm. De notarissen in Amerika zijn evenzeer tot geheimhouding verplicht als die in Europa. Ik geef toe, dat om te beginnen niemand iets mag weten van de erfgenamen.

De ogen van Rondel fonkelden op wrede wijze, terwijl hij deze woorden sprak.

— Er moet dus iemand verdwijnen? vroeg de « bankier » op even bedaarde toon, alsof hij over het weer sprak.

— Ja, antwoordde Rondel kortaf, Leda Sarati.

Geruime tijd heerste er stilzwijgen in het vertrek, waar de vijf schurken bijeen waren.

Brisac, die nog geen woord had gezegd en in gedachten verzonken was geweest, hief nu het hoofd op en zei op zachte toon:

— Zij moet verdwijnen. Dat spreekt vanzelf. Indien zij zou blijven leven, zou alles vroeg of laat aan het licht komen, en ik verlang nog niet naar de omhelzing van la Veuve, merkte hij schamper op.

— Brisac heeft gelijk, zei Rondel koel.



Die vrouw mag onze plannen niet kunnen dwarsbomen. Zij staat ons in de weg, en doden praten niet.

Weer zwegen de samenzweerders even.

Toen vroeg de «bankier» wiens stem zelfs niet trilde, en die met zijn zonderling lichte ogen de wolkjes van zijn sigaret volgde:

— Goed. Maar als wij die vrouw uit de weg hebben geruimd, hoe komen wij dan aan het geld?

Rondel wierp de spreker een minachtende blik toe.

— Dat is, dunkt mij, nog al eenvoudig, zei hij.

— Hoe dan? hernam de «bankier».

— Wel, een ander moet de plaats van Leda Sarati innemen.

— En wie zal dat zijn?

— Wie anders dan Odette, riep het bendehoofd uit.

De drie schurken wierpen elkander een verbaasde blik toe.

Toen riep het «Paasel» uit:

— Begin er achter te komen. Verbazend plan. Schitterend bedacht. Niets gemakkelijker.

Rondel knikte met het hoofd.

— Ik wist wel, dat jullie er ook zo over zouden denken, zei hij. Odette is de aangewezen persoon om de rol van de mooie circusartieste te vervullen. Ik weet dat zij uitstekend paard rijdt, en bovendien is zij enige tijd bij madame Sarati in dienst geweest, en kent dus enigszins hare gewoonten, zij weet zich uitstekend als een dame te kleden, spreekt verschillende talen vloeiend, en kan zich als een dame gedragen.

— En dan haar uiterlijk, riep «Apollo» enthousiast uit. Zij is de schoonste van onze dames-leden.

Rondel wierp de spreker een snelle blik toe, die hem meteen deed zwijgen.

Blondin mompelde verlegen een verontschuldiging en trok zich terug in een hoekje.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt.

— Wie is daar? riep Rondel.

— Ik ben het, Odette.

— Geef het wachtwoord.

— Dolk en strop, antwoordde de stem

van de gewaande kamenier der paardrijdster.

Dadelijk werden de grendels van de deur verschoven en Odette trad binnen.

Rondel trad op haar toe en ondervroeg haar met de ogen.

— Ja, ja... laat mij even uitblazen, zei de jonge vrouw, terwijl zij op een stoel neerviel. Ik ben zo miserabel geweest, dat ik er dodelijk vermoed van ben.

— Is zij erin gelopen? vroeg Rondel.

— O, ja, en zij smolt weg van medelijden, zei Odette op minachtende toon.

— Hoe laat kwam zij terug?

— Ongeveer een kwartier nadat ik weer thuis was; ik had dus niet veel tijd meer kunnen verliezen.

Zij wilde met alle geweld dat de oude Henri mij wegbracht, aldus ging Odette voort.

— Zo... zo... die oude knecht heeft je dus naar het huis van je zogenaamde ouders gebracht, zei Rondel, terwijl hij zich weer tot zijn minnares wendde.

— Juist. En de brave oudjes, die onmiddellijk begrepen waar de schoen wrong, hebben mij huilend en jammerend de trap opgebracht, terwijl Henri met een bedroefd gelaat en hoofdschuddend afscheid nam.

— Die comédie is dus prachtig gelukt, riep Rondel uit, terwijl hij de jonge vrouw een goedkeurende blik toewierp.

— Ik heb gezegd, dat ik morgen mijn goed zou laten halen.

— Best. Dat zal onze «Apollo» dan wel opknappen, hernam het bendehoofd.

— Jullie waren zeker al bezig een plan te beramen toen ik binnenkwam? vroeg Odette.

— Ja, antwoordde Rondel. Jij moet de rol van Leda Sarati vervullen.

— En zij zelve? vroeg de jonge vrouw.

— Exit. Weg er mee, antwoordde Rondel kortaf.

— Is dat onvermijdelijk? vroeg Odette, op wie deze mededeling toch niet zo veel indruk scheen te maken.

— Het kan niet anders. Indien zij bleef leven, zou zij al onze plannen in de war kunnen sturen.



— Wat zijn de verdere plannen?

— Wij wilden juist de middelen beraamen toen je binnenkwam. Heeft een van de heren een voorstel? zo wendde het bendehoofd zich tot zijn handlangers.

— Opwachten en op een donkere straathoek neersteken gaf de bankier te kennen, die met zorg zijn nagels vijlde.

— Haar chauffeur omkopen, haar ontvoeren, en haar in een van onze afgelegen villa's koud maken, ried Apollo, aan, terwijl hij zich een glas bier inschonk.

— Die plannen deugen geen van beide, antwoordde Rondel. Ten eerste gaat Madame Sarati nooit alleen uit, maar steeds in gezelschap van die potige bediende. En wat het omkopen van de chauffeur betreft, die man behoeft zijn meesteres slechts toegewijd te zijn en ons hele plan ligt in duigen, om nog niet eens van de kans te gewagen, dat de politie ons in de kraag vat. Neen, ik geloof dat ik iets beters weet, dat ons geheel en al buiten schot houdt.

De vier schurken en Odette kwamen dicht om hun chef staan en keken hem nieuwsgierig aan.

— Zeg ons dan maar gauw wat je bedacht hebt, riep Odette.

— Jullie hebben natuurlijk in de bladen gelezen, dat madame Sarati van plan is een buitengewoon moeilijke en gevaarlijke stunt te gaan uithalen, zo begon Rondel.

— Ja ik meen mij zo iets te herinneren, zei Brisac. Zij wil een gehele omenteling met het grote rad maken, met haar paard staande op het dak van een der wagons.

— Precies.

— Maar dat is gekkenwerk, riep Blondin uit. Dat is iets onmogelijks. Dat paard doet het niet.

— Dat zeg jij, zei Rondel op droge toon, maar dan moet er heel wat gebeuren. Want het paard, dat zij voor die toer zal gebruiken is zo voortreffelijk afgericht, dat zij er op rekent, het zo stil als een standbeeld te laten staan.

— Ik moet het eerst nog zien. Maar laten we aannemen, dat het lukt, wat moeten wij dan doen? vroeg Odette ongeduldig.

— Dat paard op het laatste ogenblik door een ander vervangen, dat er zodanig op lijkt, dat zelfs de berijder van het dier het onderscheid niet zal zien.

— Een prachtige vondst, riep Charoot vol bewondering uit. Maar toch is er een bezwaar. Hoe vervang je het gedresseerde paard van die dame, hoe heet ze ook weer, door een ander? Wij weten niet eens, waar het dier gestald is.

— Dat alles is van minder betekenis, hernam Rondel, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Dat is natuurlijk wel te ontdekken. Een van ons moet een onderzoek instellen, en niet rusten voor hij de stal heeft ontdekt, waar het paard van Leda Sarati onder dak is gebracht. De rest zal, dunkt mij niet zo moeilijk zijn voor een schrander man.

— Goed, wij nemen dus aan, dat zij met het paard valt en haar nek breekt, zei Odette kalm, maar dan?

— Dan moeten wij natuurlijk het geld reeds in ons bezit hebben. Na het « ongeluk » zou het niet gaan, omdat dan de identiteit van die madame reeds zou zijn vastgesteld. In de brief, die ik hier in mijn handen heb, staat te lezen, dat de notaris reeds onderweg is naar Parijs, met de stukken bij zich, waarop de erfgenamen van het vermogen dit bij de Franse Bank in ontvangst kan nemen.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg Odette, terwijl zij de chef strak aankeek.

— Wel, die notaris mag nooit met Leda Sarati in aanraking komen.

Hierop volgde een veelbetekenend stilzwijgen.

Ieder lid van de bende begreep héél goed, welk een dreigende betekenis deze woorden hadden.

Zij rookten nog enige tijd zwijgend voort en toen vroeg « Apollo »:

— Wie zal die notaris voor zijn rekening nemen?

— Dat moet jij en het « Faasei » maar opknappen antwoordde Rondel. Juist daarom heb ik jullie hier laten komen.

— Hoe heet die notaris?

— William Houston.

— Een signalement heb je natuurlijk niet?



— Neen, en dat is jammer genoeg, maar hier staat met welke boot hij is vertrokken. Het is de « La France » van de Société Trans-Atlantique. Als ik mij niet vergis, komt dat schip over vier dagen te Boulogne aan.

Tijd in overvloed dus om een plan te beramen. De rest laat ik geheel aan jullie over, als jullie er maar zorg voor draagt, dat alles in het diepste geheim gebeurt. Ik acht het niet noodzakelijk, reeds nu mijn hoofd onder de guillotine te leggen en naar het Duivelseiland zou ik ook niet graag gezonden worden.

« Apollo » en het « Paasel » wisselden een snelle blik met elkander en knikten elkaar bemoedigend toe.

Toen zei de eerste:

— Gij kunt op ons vertrouwen, chef. Ik geef u de verzekering dat de ontmoeting tussen William Houston en Leda Sarati niet zal plaats hebben.

De beide samenzweerders wilden reeds opstaan, ten teken, dat zij de bijeenkomst als opgeheven beschouwden, toen de « bankier » zijn zware stem weer deed horen.

— Wacht even. Ik heb een opmerking, chef.

— Alweer? vroeg Rondel glimlachend. Nu, wat heb je.

— Niets anders dan dat het onnodig is die notaris een kopje kleiner te maken. Vermindert het risico en is wel zo eenvoudig.

— En hoe moet het dan? vroeg Brisac.

— Wel, luidde 't antwoord van Char-

cot, ik wilde voorstellen, Odette reeds dadelijk met de notaris in kennis te brengen, als Leda Sarati. Dat bespaart ons, zoals ik zeg, een hoop werk.

— En hoe moet zij zich legitimeren? riep Brisac uit.

— Door de brief, die onze waarde chef daar in zijn handen houdt, antwoordde de bankier, terwijl hij een grote rookwolk uitblies.

— Bravo, riep nu het « Paasel » uit. Magnifieke inval. Schitterend gevonden. William Houston zo goed als het haasje.

— Ik ben blij dat mijn vriend Monestier het met mij eens is, vervolgde de bankier kalm.

— Maar de woning dan? riep Brisac uit, die nog steeds niet overtuigd was.

— Er zijn twee uitwegen, zei de « bankier ». Of wij moeten die madame Sarati voor een paar dagen met een of ander voorwendsel zien te verwijderen of de gewaande Leda Sarati moet de notaris wijsmaken, dat zij sedert enige tijd een ander huis bewoont. Ik laat de verdere uitwerking van mijn plan trouwens aan de scherpzinnigheid van Apollo en het « Paasel » over.

— Afsproken riep het « Paasel » uit, terwijl hij opstond, zijn hoed greep en zich gereed maakte om te vertrekken.

— Wacht even ik ga mee, riep « Apollo » op zijn beurt uit. Wij gaan direct aan het werk en morgen reeds hopen wij rapport aan Rondel te kunnen uitbrengen.

## HOOFDSTUK V

### DE DRAGER VAN HET MILJOENEN FORTUIN

Dit gesprek had plaats op een maandag.

De bewuste, gevaarlijke stunt van Leda Sarati zou op de daarop volgende zondag plaats hebben en op de vrijdag daaraan voorafgaande werd 't S.S. « La France » in de haven van Boulogne verwacht.

Er gingen enige dagen voorbij, gedurende welke de bandieten ieder op zijn beurt de taak verrichtte, die hem was opgedragen.

Wat Odette betref, zij moest tot haar spijt een groot gedeelte van de dag vertoeven, in het huis van haar zogenaamde ouders, daar de kans bestond,



dat haar meesteres, de ingeving van haar goede hart zou volgen en naar de toestand van haar kamenier persoonlijk zou komen informeren.

Inderdaad geschiedde dit ook in de namiddag van dinsdag en zij had nauwelijks de tijd onder de dekens te kruipen en zich ziek te houden.

Op de vrijdag die hierop volgde, vertrok de boot welke Raffles, zijn vriend Charles Brand en de chauffeur Henderson naar Frankrijk overbrachten.

Op dezelfde dag stonden drie mannen op de kade van Boulogne, die met spiedende ogen over de rede uitzagen.

Het waren Rondel, Blondin en Monestier.

Zij waren keurig en met zorg gekleed en niemand die hen daar zag staan, zou ook maar één ogenblik vermoed hebben, dat hij te doen had met drie van de gevaarlijkste handieten in Parijs.

— De boot kan over een half uur binnen zijn, merkte Rondel op. Ik behoef jullie niet te zeggen, dat je de ogen goed moet openhouden.

— Wees gerust, chef, antwoordde het « Paasei ». Mij althans ontgaat niets.

— Voorts moet ik er jullie nogmaals aan herinneren, aldus ging Rondel voort, dat notaris Houston geen minuut langer mag blijven leven als hij ook maar iets van onze plannen doorgrondt.

— Maak je daar niet ongerust over, zei « Apollo ». Wanneer hij onverhoopt argwaan mocht koesteren, dan zenden wij hem naar de andere wereld.

— En hoe denk je hem er uit te pikken? vroeg Rondel.

— Ik heb er het volgende op bedacht, antwoordde « Apollo ». Zodra de boot is vastgemaakt en de passagiers aan wal komen, stuur ik een van onze jongens, kijk, daar staat hij vlak bij die aanlegpaal, met een telegram op de reizigers af. Hij moet dan luid de naam van William Houston afroepen en natuurlijk zal de man in kwestie dat telegram aannemen en dan weten we genoeg.

— Uitstekend gevonden, riep Rondel uit, terwijl hij « Apollo » op de schouders klopte. Maar hoe moet dat telegram luiden?

— O, een aanbod van een of andere Parijse hotelier, zoals het wel meer gebeurt, om rijke vreemdelingen te vangen.

— Zodra wij onze man hebben uitgevonden, gaan wij hem achterna tot Parijs. En daar zullen wij hem dan weer opvangen.

— Nu, dan wens ik jullie goed succes ik ga naar Parijs terug, want het is niet goed, als men ons samen ziet, zei Rondel.

Hij begaf zich naar een grote auto, die op enige afstand geparkeerd stond.

Tegelijkertijd verscheen aan de horizon de rookpluim van het Franse schip, en niet lang daarna was de grote Trans-Atlantische stoomboot binnen en werden de trossen vastgemaakt.

Zodra de loopplank was uitgelegd, en de reizigers zich ontscheepten liep een jongen met een telegram zwaaiend naar voren en schreeuwde zo hard hij kon:

— Een telegram voor Mr. William Houston.

« Apollo » en het « Paasei » waren naderbij gekomen en keken met gespannen aandacht toe.

Zij zagen hoe een rijzig man van ongeveer zeventigjarige leeftijd, maar wiens rug nog volstrekt niet gekromd was, met spierwit haar en een geel glad geschoren gelaat, op de jongen toetrad en hem het telegram uit de hand nam.

De beide vrienden stootten elkaar aan. Het eerste gedeelte van hun truc was gelukt.

William Houston, want hij was het inderdaad, opende het telegram, liep het vluchtig door en stak het toen met een schouderophalen in zijn zak.

Hij wees de tosnellende kruiers af, met het gebaar van een man, die veel reist, en trad dadelijk op de taxi standplaats toe.

Nu volgde het gewone routine werk. Zij volgden Houston, die in een auto was gestapt, in een andere taxi en zaten weldra in de eetzaal van het Grand Hotel een paar tafeltjes van hem af, waar zij hun prooi goed in het oog konden houden. Toen Houston klaar was met zijn lunch en het restaurant verliet om de



trein naar Parijs te nemen, was hij zich nog steeds niet bewust, dat hij gevolgd werd en al zijn gangen nagegaan.

Toen Apollo en het Paasei hun man veilig binnen wisten begaven zij zich naar Hotel Mirandolle tegenover het Hotel de l'Univers, waar Houston zijn intrek had genomen.

Zij wilden juist naar binnen gaan, toen hun aandacht werd getrokken door een grote blauwgelakte Rolls Royce, bestuurd door een reusachtige chauffeur, die voor de deur van het Hôtel de l'Univers stopte.

Uit de bagageruimte van deze slee kwamen enige koffers van zehondenleer te voorschijn.

Alles wees er op, dat de bezitter van deze auto een zeer welgesteld man moest zijn.

De chauffeur opende het portier en twee heren in smaakvol toilet gekleed, stapten uit de wagen, terwijl de chauffeur daarna de auto naar de garage reed, op de binnenplaats van het grote hotel gelegen.

— Zeker weer een of andere schatrijke Engelsman, merkte Apollo op, met een blik van naijver in zijn ogen. Die nemen meestal hun auto mee.

Intussen hadden de beide reizigers, die uit de blauwe auto waren gestegen, zich naar de portiersloge begeven, waar zij onder de namen Lord William Aberdeen en Charles Brand kamers bestelden.

Daar de pas aangekomen reizigers blijkbaar vermoed waren begaven zij zich gauw ter ruste.

De volgende dag, toen 't nog tamelijk vroeg was, begaf Lord William Aberdeen, alias John Raffles, nog anders gezegd: De Grote Onbekende, zich naar de eetzaal, vanwaar men een prachtig gezicht over de Boulevards des Italiens heeft.

De zaal was nog bijna geheel verlaten, maar aan een der tafeltjes bij het raam zat een man met spierwit haar en een geheel glad geschoren gelaat, die met aandacht een plattegrond van Parijs bestudeerde.

Op de tafel, vlak naast zijn linkerhand, lag een grote geel lederen tas.

Deze man was de Amerikaanse notaris, William Houston.

Raffles wierp een vluchtige blik op de vreemdeling en nam niet ver van hem plaats, teneinde de ochtendbladen in te zien, die hij reeds door Henderson aan de dichtstbijzijnde krantenkiosk had laten halen.

Van tijd tot tijd keek hij glimlachend over zijn krant heen naar de vreemdeling, die allerlei zonderlinge geluiden slaakte en over zijn hoornen bril heen wanhopig op de grote kaart tuurde.

Ten slotte legde Raffles zijn krant neer en kwam langzaam naar het tafeltje toe, waaraan de Amerikaan gezeten was.

Hij maakte een hoffelijke buiging en zei:

— Excuseer, mijnheer, dat ik u ongevraagd mijn diensten aanbied. Ik ken echter Parijs zeer goed en naar het mij toeschijnt, levert deze kaart u enige moeilijkheden op. Mag ik zo vrij zij u daarop aan te wijzen, wat gij met zoveel ijver zoekt, zonder het blijkbaar te kunnen vinden?

De Amerikaan nam zijn bril af en keek Raffles met toegeknepen ogen aan.

Met een onwillekeurig gebaar trok hij de tas wat dichtër naar zich toe.

Maar een blik op het gelaat van de spreker scheen hem gerust te stellen.

Hij zei:

— Volstrekt niet, mijnheer. 't Is zeer vriendelijk van u. Ik zoek naar een wijk in Parijs, maar kan die niet vinden.

— Mag ik weten welke wijk dat is? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zoek naar Neuilly, mijnheer.

Raffles begreep niet aanstonds wat hij bedoelde, want de Amerikaan had het woord op zijn Amerikaans uitgesproken en dat leek nergens op.

Toen hij ten slotte begreep, zei hij:

— Het is geen wonder dat gij tevergeefs zoekt, mijnheer. Deze wijk bevindt zich niet binnen Parijs, maar buiten de bolwerken. Gij moet haar zoeken ten Noorden van het Bois de Boulogne.

Raffles wees met de wijsvinger het bekende bos aan en nu had de Amerikaan spoedig de voorstad van Parijs ge-



vonden, waarnaar hij zo ijverig in het harte van de Lichtstad gezocht had.

Hij wierp Raffles een dankbare blik toe en zei:

— Ik dank u, mijnheer. Nu, denk ik wel, dat ik het alleen zal kunnen vinden.

— Zijt gij dan van plan daarheen te wandelen, als ik u vragen mag? vroeg Raffles verwonderd.

— Dat verbaast u, vroeg de Amerikaan glimlachend. Laat ik het u mogen uitleggen. Ik ben nog goed ter been, ben nog nooit in Parijs geweest en nu zaken mij hier brengen, wellicht voor slechts enkele dagen, wil ik deze gelegenheid benutten, en deze schone stad ook behoorlijk bezien. En naar mijn mening doet men dit niet beter dan te voet.

— Ik moet u gelijk geven, mijnheer, zei Raffles. Toch moet ik u mededelen, dat de afstand u zeker niet zal meevalen. Neuilly is vrij groot en reeds de weg naar het begin van die voorstad, de Porte de Neuilly, is minstens drie uur gaans van hier. Mag ik u vragen, of uw wandeling u veel verder dan genoemde poort voert?

De Amerikaan keek de vrager enigszins verlegen aan.

— Dat kan ik u waarlijk niet zeggen, mijnheer, antwoordde hij. De naam van de straat luidt, als ik mij niet vergis, Boulevard d'Argenson, in de buurt van de Rue de Chézy.

Er ging een lichte huivering door het lichaam van de Grote Onbekende.

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek de Amerikaan verbaasd aan.

— Gij zegt, dat gij moet zijn op de hoek van die twee genoemde straten? vroeg hij.

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde de notaris, op zijn beurt enigszins verast door de uitdrukking op het gelaat van de vreemdeling.

— Wel, dan schijnt het Noodlot toch niet geheel en al zijn rol op dit ondermanse te hebben uitgespeeld.

— Hoe zo, mijnheer? vroeg de notaris nieuwsgierig.

— Omdat ook mijn weg mij heden voert naar Madame Leda Sarati, de bekende circusartieste, die daar woont.

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer? riep de notaris uit, terwijl hij zijn bril met een vastberaden gebaar afnam en weer op zijn neus zette.

— Ja, mijnheer. Ik meen het werkelijk antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben gisteren van Londen gekomen expres voor haar, en nergens anders om. Indien gij soms van mijn diensten gebruik wilt maken, om u bij haar te brengen, dan zal niets mij aangeneramer zijn.

De Amerikaanse notaris wierp beurtelings een blik op de spreker en op de gele tas, die naast hem lag.

Toen vroeg hij op aarzelende toon:

— Zoudt gij wel zo goed willen zijn, mij uw naam te noemen?

— Ik ben Lord William Aberdeen, Cromwellstreet Londen, antwoordde Raffles. Hier is mijn kaartje.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en haalde er een geplaceerd visitekaartje uit, terwijl hij zei:

— Pardon, daar had ik mee moeten beginnen.

De Amerikaan wierp een blik op het kaartje en dadelijk nam zijn gelaat een heel andere uitdrukking aan.

— Zijt gij bijgeval dezelfde Lord Aberdeen, van wie de bladen enige maanden geleden gemeld hebben, dat hij twee honderdduizend dollar heeft geschonken ten bate van een tehuis voor oude zeelieden?

— Is dat bericht werkelijk reeds tot Amerika doorgedrongen? vroeg Raffles, terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok. Welnu dan, ja, mijnheer, ik ben degeen, die dit bedrag, dat toch volgens Amerikaanse begrippen werkelijk niet zo erg hoog is, heeft geschonken.

William Houston stond op en stak Raffles de hand toe.

— Mijn naam is William Houston, notaris te Boston. Hier is mijn kaartje. En het verheugt mij waarlijk, dat het gelukkige toeval mij in kennis heeft gebracht met de man, wiens buitengewone filantrophie zelfs reeds in ons land bekend is.

Raffles nam de toegestoken hand en keek de notaris in diens lichtblauwe ogen en zag onmiddellijk, dat hij te doen had met een man van onkreukbare eer-



lijkheid en rechtschapenheid, met een kinderlijk gemoed, en die zeker niet behoorde tot de rasechte Amerikanen.

Uitgeslapen en bijzonder slim scheen de goede notaris Houston in geen geval te zijn.

De beide heren hadden juist enige woorden met elkaar gewisseld toen Brand de eetzaal binnentrad. Hij keek enigszins verwonderd op, dat hij zijn vriend in gesprek met een vreemdeling vond, maar Raffles riep hem bij zich en stelde hem aan de notaris voor.

— Mijnheer Houston is voornemens om naar Neuilly te wandelen, mijnheer Brand, merkte Raffles glimlachend op.

— Maar dat is ruim drie en een half uur gaans, riep Brand uit.

— Dat heb ik mijnheer Houston ook reeds gezegd, vervolgde Raffles. Hij staat er echter op, de tocht te voet af te leggen.

— Maar zou mijnheer niet van je auto gebruik willen maken, Eduard? Je kunt de chauffeur opdragen langzamer te rijden en de kap open te doen, zodat mijnheer Houston op zijn gemak

de omgeving van dit gedeelte van Parijs kan bekijken.

De notaris wierp nogmaals een schichtige blik op de tas en zei teon:

— Ik zal later zeer gaarne van uw vriendelijkheid gebruik maken, mylord, maar thans moet ik noodzakelijk Madame Sarati alleen spreken. Nadat ik mijn zaken heb afgehandeld, zal niets liever zijn dan haar nogmaals in uw gezelschap te bezoeken.

Nauwelijks had hij dit gezegd, of er trad een piccolo binnen, die hem een briefje overhandigde.

Na aan zijn beide nieuwe vrienden verlof te hebben gevraagd, de brief te mogen lezen, scheurde de notaris de enveloppe open en haalde er een op fijn grijs papier geschreven briefje uit. Naarmate hij las, tekende zijn gelaat enige teleurstelling.

Tenslotte riep hij uit:

— De reis naar de voorstad Neuilly is van het programma afgevoerd, mijnheeren, Madame Leda Sarati woont daar niet meer. Zij is verhuisd.

## HOOEDSTUK MI

### HET BEZOEK BIJ DE CIRCUSARTIESTE

Toen Raffles deze mededeling vernam kon hij niet anders doen dan zich er over verwonderen. Toen Madame Sarati hem een paar maanden geleden geschreven had, was er nog geen sprake geweest van verhuisplannen. Maar ja, hij moest erkennen, dat daarvoor geheel onverwacht een reden had kunnen ontstaan.

— Staat er in dat briefje ook iets over het nieuwe adres? vroeg hij.

— Ja zeker, antwoordde de notaris, het luidt Rue des Maronniers, Nr 15, in Passy.

— Dank u, zei Raffles. Nu, dat is wel wat dichterbij en als u daarheen gaat, komt u eveneens door de mooiste gedeelten van de stad. Mag ik vragen wanneer u er heen denkt te gaan?

— Nog deze namiddag, mijnheer.

— Mag ik u dan een route aangeven, die u het voordeligst kunt volgen?

Notaris Houston knikte met zichtbare instemming.

— Wel, vervolgde Raffles. Gij neemt een taxi en laat u naar het Bois de Boulogne brengen. Het is een der fraaiste parken van de stad en u kunt de chauffeur verzoeken de mooiste lanen te volgen. Vervolgens moet de chauffeur u naar het Palais des Nations brengen waar vroeger het nu afgebroken Trocadero stond. Dat is 't gunstigste punt om de Eiffeltoren te bewonderen. Dan dankt u de taxi af en scheidt u in op een der kleine stoombootjes, die de gehele Seine afvaren, zodat u een prachtig uitzicht hebt op de mooie gehouwen



langs de rivier. Bij de Esplanade des Invalides gaat u aan wal en brengt een bezoek aan het graf van Napoleon. En dan hebt u uw ochtend volkomen gevuld. Het Louvre moet u reserveren voor een volgende gelegenheid. De kunstschatten die het bevat zijn zo overweldigend en zo talrijk dat het u te veel zou vermoelen, wanneer u zoudt proberen dat alles in enkele uren in u op te nemen. Daarna lunchen en dan is het tijd voor uw bezoek aan Madame Sarati: Ik wens u veel genoegen en goed succes.

Notaris Houston dankte Raffles voor zijn goede raad, waarvan hij enige notities had gemaakt, wierp een blik op zijn polshorloge, klemde zijn gele tas onder de arm, nam afscheid en verdween.

Even later zagen Raffles en Brand hem in een taxi stappen, die de portier blijkbaar voor hem had aangeroepen.

In de korte tijd, die verliep tussen het wegrijden van de taxi en het vertrek van Mr. Houston uit het restaurant waren Raffles en Brand met elkaar in gesprek geraakt over het voorgevalene.

— Wist jij, dat Madame Sarati verhuisd was? vroeg Brand.

— Ik wist er niets van, luidde het antwoord. Voor zo ver ik weet was de kleine villa in Neuilly haar eigendom. Maar ja, er kunnen zich natuurlijk omstandigheden hebben voorgedaan die een verhuizing noodzakelijk maakten. En Passy is, wat dat betreft geen slechte ruil. Het is daar ook een zeer mooie buurt. He, wat is dat?

Terwijl Raffles en Brand aldus stonden te praten had iets de aandacht getrokken van eerstgenoemde, hetgeen hem aanleiding had gegeven tot deze uitroep. Brand keek in de richting van de uitgestrekte wijsvinger van zijn vriend en zag hoe, onmiddellijk nadat de taxi van Houston was weggereden, twee heren in grote haast de ingang van Hotel Mirandolle uitkwamen en op een auto toesnelden, die even verder naast het trottoir geparkeerd had gestaan. Het tweetal wees de chauffeur met drukke gebaren op de auto, waarin de Amerikaanse notaris juist was weggereden, en

stapten in, waarna de auto in dezelfde richting snel wegreed.

Raffles en Brand keken elkaar zwijgend aan.

— Ahem, kuchte Raffles, ik ruik zo iets als bedorven vis, ik bedoel, aan dat volgen van die wegrijdende Houston zit een luchtje, een heel vies luchtje, als ik mij niet vergis. Daar zit iets achter en ik hoop alleen maar dat notaris Houston mijn raad opvolgt en wat rondtoert voor naar Passy te gaan. Die twee heren, die zo'n opvallende haast hadden Houston na te gaan vertrouw ik geen steek. En je zult het met me eens zijn, dat zo'n deftige notaris met een ongetwijfeld drukke praktijk in Boston, zijn zaken niet voor een kleinigheid in de steek laat om de Grote Vijver over te steken. En als het geen kleinigheid is, dan is het een grotigheid, met andere woorden: een gewichtige aangelegenheid.

— Natuurlijk, beaamde Brand, dat is logisch. En die twee haastige heren schijnen van die aangelegenheid wat méér te weten. Je hebt gelijk, het komt mij ook erg verdacht voor. Het is jammer, dat wij er niet wat meer vanaf weten. Denk je dat Houston zijn cliënte persoonlijk kent?

— Haar portret heeft in bijna alle Amerikaanse kranten gestaan en dat zal Houston ook wel gezien hebben, antwoordde Raffles.

— Dat is de vraag, meende Brand, zo'n notaris is meestal een droog heerschap met niet veel oog voor vrouwelijk schoon en dan een krantenfoto. Als gelijkenis heb je daar meestal niet veel aan.

Nauwelijks had Brand deze laatste woorden uitgesproken of Raffles snelde naar de deur en trok Brand met zich mee.

— Wat je daar zei, brengt me opeens op een denkbeeld zei hij. Wacht even.

In de gang van het Hotel de l'Univers hing een telefoontoestel en daarnaast een huistelefoon.

Raffles draaide het nummer van de garage en verzocht zijn chauffeur Henderson stante pede met de Rolls voor te komen.



Brand zag duidelijk, dat er iets in de geest van Raffles omging waarvan hij zich nog geen duidelijke voorstelling kon maken.

Hij trad op zijn vriend toe en greep diens hand.

— Wat is er toch gaande? Waar denk je aan?

— Niets. Niets, antwoordde Raffles haastig. Vraag mij niets. Over een uur kunnen wij reeds veel meer weten. Maar als je absoluut wil weten, waaraan ik denk: ik denk aan de gele tas van notaris Houston.

Met deze zonderlinge uitlegging moest Brand voorlopig genoegen nemen.

Hij volgde Raffles naar diens kamer en zag daar tot zijn verbazing, dat deze een revolver en een masker bij zich stak.

— Wat gaan we in 's hemelsnaam uitrichten, vroeg hij. Ik dacht, dat deze reis een plezierreisje was.

— Dat is het ook, amice. Dat is het ook, riep Raffles opgewekt uit. Ik geloof, dat het nog veel plezieriger kan worden dan ik mij aanvankelijk voorstelde.

— En steek je daarvoor revolvers in je zak? riep Brand uit.

— Dat doe ik, en ik zou je vriendelijk willen verzoeken, mijn voorbeeld te volgen.

— Zoals je wilt, hernam Brand, die er zelfs geen ogenblik aan dacht, hem tegen te spreken, of om opheldering te vragen.

Op zijn beurt liet hij een revolver in zijn zak glijden benevens een zwart masker, en korte tijd daarna stonden de beide vrienden op straat.

Voor het trottoir stond reeds de Rolls Royce van Raffles geparkeerd.

— Waarheen, mylord, vroeg Henderson.

— Ken je de wijk van Passy, James?

— Welzeker, mylord.

— Zou je de rue de Maronniers kunnen vinden?

— Ook dat zal wel gaan, mylord, antwoordde Henderson, en in ieder geval kan ik het vragen zodra wij in Passy zijn.

De beide vrienden stapten in.

Henderson bracht de prachtige wagen in beweging en spoedig ging het door de Rue Royale, over de Place de la Concorde en langs de Seine kade, voorbij de Eiffeltoren naar de Quai de Passy.

Een paar maal navragen aan 'n agent van politie, die met enige inspanning wel begreep, wat de Engelsman bedoelde, bracht de auto spoedig in de Rue de Maronniers.

Nummer vijftien was een fraai, klein huis, dat aan drie zijden door een tuin omgeven was.

Raffles en Brand stapten uit.

De eerste zei tot Henderson:

— Parkeer wat verder en wacht op ons om de hoek van de volgende straat. Het is niet nodig, dat men de auto méér ziet dan noodzakelijk is.

Toen de auto weg reed, sloeg de klok van een naburige kerktoeren twaalf uur:

— Wel wat vroeg voor een visite-uur? zei Brand, die in de verste verte niet kon vermoeden, wat er in het gemoed van zijn vriend omging.

— Hier misschien niet, maar in Amerika nemen ze het niet zo nauw antwoordde Raffles.

— Wij zijn toch geen Amerikanen? zei Brand verbaasd.

— Dat zijn we wel. Echte Yankee's. Wij hebben gehoord van de gewaagde stunt, die Leda Sarati gaat ondernemen en daarvan willen we een en ander horen.

— Ah zo. Wij zijn dus dagbladcorrespondenten?

— Precies. En wel van de «New-York Herald».

— Maar waarom bezoek je je vriendin in 's hemelsnaam niet onder de naam waarmede ze je kent? riep Brand verbaasd uit, die er hoe langer hoe minder van begreep.

— Charles, vraag niet verder. Straks kom je alles te weten, antwoordde Raffles, terwijl hij op de portiersloge toetrad.

Hij haalde een der talloze legitimatiekaarten te voorschijn, waarvan hij ten alle tijde voorzien was, en vroeg in het Frans, maar met een accent dat je snijden kon, aan de portier:



— Kan ik Mistress Leda Sarati spreken?

De portier keek Raffles enigszins verbaasd aan en zei toen:

— Madame is wel thuis, maar ik betwijfel of zij u zo vroeg in de ochtend zal kunnen ontvangen.

— Vroeg in de ochtend, riep Raffles met verontwaardiging uit. Noemt gij dat vroeg? Het is aanstonds tijd voor de lunch.

Hij stak zijn hand in zijn vestzak en haalde er een dollarbiljet uit.

De portier keek er begerig naar en dan weer eens naar het kaartje van de gewaande Amerikaanse reporter.

— Nu, ik wil wel proberen, zei de man aarzelend, maar ik kan u niet beloven dat Madame u zal ontvangen.

— Never mind. Probeer het maar, en als het lukt, nog zo'n papiertje. Maar zeg mij eerst eens: woont Mistress Sarati hier al lang?

— Neen, zij is hier pas gisteren komen wonen.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe, die hem echter nog niets verklaarde.

De portier had het kaartje aangenomen en ging nu een trap op, die met een brede, wijnrode loper was belegd.

Zoals men van Amerikaanse reporters niet anders kon verwachten, volgde Raffles en Brand hem op de voet.

Toen hij aanbelde stonden zij vlak achter de man.

De portaaldeur werd geopend door een lief kamermeisje, dat echter op niet al te lieve toon vroeg, wat zij wonden.

De concierge kreeg niet eens de tijd om te antwoorden.

Raffles duwde hem opzij, nam hem de legitimatiekaart uit de hand en hield die onder de neus van het verbaasde kamermeisje.

— Wij zijn twee American reporters, van de « New-York Herald » Wij wensen een interview met uw meesteres.

— Maar madame is nog niet gekleed en nog niet te spreken, riep het kamermeisje verschrikt uit.

— My aunt, riep de kwasi verontwaardigde Amerikaanse reporter uit. Of als je dat niet verstaat: dat is maar

klatspraat. In Amerika staan de circusartiesten altijd om acht uur op.

Meteen trad hij binnen, op de voet gevolgd door Brand, die grote moeite had zijn ernst te bewaren.

Het volgende ogenblik zat er een tweede dollarbiljet tussen de vingers van het verbaasde en verschrikte meisje.

Zij scheen een ogenblik te aarzelen, maar daar de beide bezoekers niet de minste aanstalten maakten om te vertrekken, trad zij schouderophalend naar een witgelakte deur en klopte daar aan.

— Zijt gij het, Ninon? klonk een stem.

— Ja, Madame. Daar zijn twee heren van een Amerikaanse krant, die u willen spreken. Zij laten zich niet afwijzen, en...

Maar ook het ongelukkige kamermeisje had geen gelegenheid om uit te spreken, want ook zij werd eenvoudig door Raffles opzij geduwd.

Hij klopte hard aan en opende daarna zonder meer de deur.

Hij trad een fraai en zeer smaakvol gemeubeld boudoir binnen, door Brand gevolgd, die schik in het avontuur begon te krijgen.

Beiden haalden bijna tegelijkertijd een blocnote te voorschijn, benevens hun vulpenhouder.

Dicht bij een der beide ramen, van het vertrek, en die op een stuk van de tuin uitkeek, zat een nog jonge knappe vrouw, gekleed in een fraaie nogal erg doorzichtige negligé, die haastig oprees bij het binnenkomen der beide ongewenste bezoekers.

Haar fraai getekende donkere wenkbrauwen waren gefronst en haar ogen keken alles behalve gastvrij, toen zij vroeg:

— Mag ik weten wat u zo ongevraagd en zo vroeg tot mij voert, mijneheren?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, madame, antwoordde Raffles in zijn verschrikkelijk Amerikaans accent. Wij zijn reporters van de « New-York Herald », zoals u kunt lezen op deze kaart. Ons vak brengt mee, dat wij de bescheidenheid verwaarlozen, wel moeten verwaarlozen willen wij wat bereiken.

Na deze zonderlinge toespraak nam Raffles plaats op een verguld stoeltje,



dat onder zijn gewicht onheilspellend kraakte.

De jonge circusartieste trommelde ongeduldig met de vingers op het blad van het kleine tafeltje, dat naast haar stond.

Zij keek beurtelings van de een naar de ander en scheen niet goed te weten wat zij doen zou.

Toen haalde zij de schouders op, glimlachte enigszins verachtelijk, liet zich weer in de gemakkelijke stoel bij het raam vallen en zei, terwijl zij lusteloos speelde met het fijne gouden kettingje, dat om haar hals hing:

— Wonen de heren hier te Parijs?

— Neen, wij zijn uit Londen.

— Zijn er in Londen geen portretten van mij in de pers gepubliceerd? vroeg de jonge paardrijdster, terwijl zij Raffles een vragende blik toewierp.

— Er heeft een portret van u in de « Dally Mail » gestaan antwoordde Raffles kalm.

Maar, als u het mij vraagt, dan is dat allemaal zwendel, humbug, you know, wij weten, dat een der dames van de redactie daarvoor poseert. Allemaal flauwe kul. Overal.

De jonge vrouw bracht de hand voor de ogen en boog het hoofd.

Toen zij het weer ophief, speelde er een vriendelijk glimlachje om haar lippen.

— En wat wilt gij nu eigenlijk van mij weten, heren? vroeg zij. Het spijt mij, dat ik bij u moet aandringen op een weinig spoed, want, eerlijk gezegd, heb ik niet veel tijd.

— Wij zullen u niet lang ophouden, Madame, zei Raffles, terwijl hij zijn blocnote glad streek en zijn vulpenhouder tot schrijven gereed hield. Om te beginnen wou ik u vragen wanneer de stunt plaats heeft.

— Morgen reeds.

— Kunt gij geheel op uw paard vertrouwen?

— Volkomen. Het staat zo stil, alsof het uit steen gehouwen was.

Daarna volgden er de gewone vragen: Hoelang zij bij het circus was, of zij van haar vak hield; of haar grootmoeder nog leefde; wat zij het liefste bij het

ontbijt at en of haar neus wel eens jeukte.

Zo ging het vraag en antwoorderspel nog enige tijd door.

De beide reporters schreven alsof hun leven er van afhing.

Eindelijk scheen het dat de nieuwsgierigheid van Raffles voldaan was.

Hij klapte de blocnote dicht, stak deze in zijn binnenzak en zei terwijl hij opstond:

— Ik dank u voor uw bereidwilligheid, Madame. Wij zullen dit verslag dadelijk aan ons blad seinen. Morgenochtend zult gij het in de Parijse editie van de « New York Herald » vinden.

Maar dit scheen niet in goede aarde te vallen.

— Morgenochtend reeds? vroeg zij met een benauwd gezicht.

— Vindt gij dat niet goed, Madame?

De circusartieste wierp een schuwe blik op de vrager en zei toen aarzelend:

— Als ik u belooft dat ik geen enkele verslaggever heden nog een interview zal toestaan, kunt gij mij dan niet op uwe beurt beloven, dat het interview pas de volgende maandag verschijnt?

— Maar Madame, dan is de actualiteit van het onderwerp af, riep Raffles uit. Dan zou ons werk te vergeefs zijn. Maar als ik er u een bijzonder genoeg mee doe en gij wilt mij werkelijk beloven, dat gij aan niemand van mijn confraters nog een interview toestaan, dan zal ik dit onderhoud verwerken in het verslag, dat ik van uw toer denk te geven.

— Ik dank u voor uw inschikkelijkheid, mijnheer. De reden waarom ik u dat vraag, zal ik u later wel eens vertellen. Maar laat ik u nu vast zeggen, dat een mijner bloedverwanten, die mij zeer na staat, zeker alle moeite zou doen om mij van deze stunt af te houden, als hij er van hoorde.

Raffles deed nogmaals de belofte, dat hij niets zou publiceren voor de volgende maandagochtend en nam daarop afscheid.

Raffles en Brand verlieten het huis en liepen zwijgend voort.

Onder het gaan nam Raffles zijn reispet af en wiste zich het voorhoofd af, als had hij het warm gekregen.



Maar inderdaad wierp hij een blik in het kleine spiegeltje, dat in de bol van zijn pet verborgen was.

— Hoe vleidend voor ons, mompelde hij zacht. De lieve schat kijkt ons na.

Hij zette zijn pet weer op.

— Zeg Edward, zei Brand na een poos, weet je wat ik erg gek vond? Dat madame Sarati je in het geheel niet meer scheen te herkennen. Of was je misschien indertijd op andere wijze gegriemd?

— Koen, amice, ik heb mij nooit on-

der een of andere vermomming bij haar gepresenteerd.

— Hoe is het dan mogelijk dat ze je niet meer kent?

— Dat heeft een hele natuurlijke oorzaak, amice. Het is mogelijk, dat die dame die wij zoëven zagen een circus-artieste is maar...

— Maar?

— Maar als zij Leda Sarati is, dan is mijn grootmoeder van tachtig jaar de keizerin van Mesopotamië.

## HOOEDSTUK VII

### RAFFLES STEEKT EEN SPAAK IN HET WIEL

De beide vrienden hadden juist de hoek van de straat bereikt, en Brand bleef stom verbaasd staan, terwijl hij uitriep:

— Wat zeg je daar? Was die vrouw de paardrijdster Leda Sarati niet?

— Zij was het evenmin als jij het bent...

— Maar het adres dan? Dat was toch goed?

— O, het adres was goed genoeg, alleen de bewoonster deugt niet.

Brand meende zijn oren niet te vertrouwen.

— Maar Madame Sarati heeft de notaris in een brief toch mede gedeeld, dat zij verhuisd was.

— Laten wij de zaak eens kalm bekijken, hernam Raffles. Inderdaad heeft Houston 'n brief ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat de schooldrijdster haar huis te Neuilly verlaten had en te Passy was gaan wonen. Maar dat wil toch niet onomstotelijk zeggen, dat zij zelve die brief geschreven heeft?

Brand keek zijn vriend met grote, verwonderde ogen aan.

Toen mompelde hij:

— Neen, dat is zo. 'n Ander kan haar handschrift nagebootst hebben.

Op dit ogenblik hadden de beide vrienden de Rolls bereikt.

Raffles bleef staan en zei:

— Het is duidelijk dat hier onheil

gebrouwen wordt. Van welke aard dat is, kan ik nu nog niet uitmaken. Maar ik vrees dat mijn vriendin groot gevaar bedreigt. In elk geval moeten wij trachten notaris Houston op te vangen. Herinner jij je nog de route, die ik hem heb aangeraden?

— Welzeker, riep de jonge man levendig uit. Hij moet zich nu, als hij tenminste jouw aanwijzingen gevolgd heeft, op de Esplanade des Invalides bevinden, op weg naar het graf van Napoleon.

— Goed; dan haar maar het eerst naar toe.

Raffles wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Weet je het Hotel des Invalides te vinden, James?

— Waar 't wapenmuseum is, mylord?

— Precies.

— Ja, dat weet ik te vinden.

— Welnu, daar moeten we heen.

Je moet de Avenue de Labourdonne volgen en dan de Avenue de Tourvilles inslaan, zodat je achter het Hotel uitkomt. Daar is de ingang van het graf van Napoleon.

Henderson knikte, ten bewijze, dat hij het begrepen had.

De vrienden stapten in en binnen twintig minuten was de Avenue de Tourvilles



bereikt, en alsof het afgesproken werk was, kwam de Amerikaanse notaris, zijn hoornen bril schoonvegend, de treden af van het terras, dat naar het Mausoleum voert, waar de grote Corsicaan begraven ligt.

Raffles trad snel op hem toe.

Reeds uit de verte zag hij, dat notaris Houston nog steeds zijn grote gele actentas onder de arm gekneld hield.

De Amerikaan keek op, zag Raffles en kwam met uitgestoken hand op hem toe.

— Welk een toeval, mylord.

— Geen toeval, mijnheer de notaris, antwoordde Raffles ernstig.

— Geen toeval? herhaalde de notaris verwonderd.

— Neen, ik zocht u.

— Zocht gij mij? Wat bedoelt gij?

— Ik bedoel, dat ik u juist bijtijds heb gevonden om een onheil te voorkomen, waarvan ik de omvang en de aard nog niet ken, maar waarbij gij zeker zijdelings betrokken zijt.

William Houston keek de beide vrienden beurtelings verbaasd en enigszins verschrikt aan.

Daarop klemde hij als onwillekeurig zijn gele tas nog vaster onder de arm en zei:

— Zoudt gij u wat nader willen verklaren, mylord?

— Dat was mijn bedoeling, Mr. Houston, antwoordde Raffles.

Laten wij samen gaan lunchen, dan zal ik u ondertussen vertellen wat ik vermoed. Maar eerst moet gij een stads-telegram aan Madame Sarati zenden, waarin gij haar mededeelt, dat gij haar vanmiddag om vier uur zult komen bezoeken.

— Is dat nodig? vroeg de notaris verbaasd.

— Voor hetgeen wij van plan zijn, zeer zeker, beweerde de Grote Onbekende.

— Gij hebt zeker een reden om mij dat te vragen? vroeg de notaris.

— Een zeer ernstige reden, zoals gij aanstonds zult horen. Op honderd passen hier vandaan bevindt zich een hulp-postkantoor vanwaar gij het telegram kunt verzenden.

Met z'n drieën begaven zij zich naar het bedoelde postkantoor, waar Houston zijn telegram naar Passy verzond.

Enkele ogenblikken later zaten de drie heren aan een tafel van een restaurant aan de Seinekade.

Zodra de kelner het bestelde had opgediend, vroeg Raffles, terwijl hij de notaris onderzoekend aanzag:

— Is het u misschien opgevallen, dat gij gevolgd werd, mijnheer de notaris?

William Houston schrikte en keek Raffles met grote ogen aan.

— Wie zou mij hebben willen volgen, mylord? riep hij uit. Ik ben mij niet bewust, dat ik vijanden heb.

— Vijanden misschien niet, maar wel personen die u op de een of andere wijze nadeel willen berokkenen, u of uwe cliënte.

Houston keek strak voor zich uit en scheen na te denken.

Toen riep hij uit:

— Ik zou er zeker geen acht op hebben geslagen, wanneer gij er mij niet opmerkzaam op hadt gemaakt, maar nu herinner ik mij wel, dat ik een paar keren twee personen heb gezien, dat wil zeggen: dezelfde personen op verschillende punten. Eenmaal in het Bois de Boulogne, de tweede maal bij de Eifeltoren en de derde maal toen ik mij aan boord van een der bootjes inscheepte. Daarna heb ik hen niet meer gezien.

— Vermoedelijk omdat zij toen wel begrepen, dat gij pas na de lunch uw bezoek zoudt afleggen.

De Amerikaan keek als iemand die voor een ondoorgrondelijk raadsel staat.

— Ik moet u eerlijk verklaren, zei hij tenslotte, dat ik mij zeer ongerust gevoel, door uw vage toespeling. Als gij alles wist, dan zoudt gij mijn ongerustheid beter begrijpen.

— Ik hoop, dat gij mij alles zult mededelen, mijnheer Houston, zei Raffles ernstig. Daarmede zult gij ongetwijfeld Madame Sarati een grote dienst bewijzen. Maar ik wil de eerste zijn met mijn verklaring. Zeg mij eens, mijnheer Houston, gij kent de circusartieste immers niet van aanzien?

— Ik heb haar nooit gezien.



— Hebt gij haar geschreven en haar uw komst medegedeeld?

— Ja ongeveer tien dagen geleden. Die brief is per luchtpost verzonden en moet er dus al lang zijn.

— Wist gij iets af van de adresverandering uwer cliënte?

— Neen. Mijn principaal verzekerde mij dat Madame Leda Sarati ledere zomer in Neuilly woonde, in haar eigen villa en er was geen sprake van verhuizen.

— Vindt gij het dan zelf niet wat zonderling, dat zij zo opeens van woonplaats veranderd is?

— Houston keek Raffles met open mond aan. Hij verschoot van kleur en verkrumelde zenuwachtig het brood naast zijn bord.

— Kom mijnheer Houston, zei Raffles op vriendelijke toon, als gij mij slechts wildet mededelen, wat u naar Frankrijk heeft gebracht, dan weet ik zeker, dat ik de sleutel van dit raadsel zal weten te vinden.

De Amerikaan scheen met zich zelf in tweestrijd te staan.

Toen keek hij Raffles recht in het gelaat en antwoordde:

— Ik geloof dat ik u mijn volle vertrouwen kan schenken, mylord. Ik zie niet in, waarom ik dit niet zou kunnen doen. Welnu dan, ik kom Madame Leda Sarati een groot vermogen brengen, dat haar is gelegateerd door wijlen mijn principaal, Alfred Clarke van Boston.

Raffles' gezicht verhelderde.

— Om u de waarheid te zeggen, verwachtte ik niets anders, mijnheer Houston, riep hij uit. Dat was het enige waarmee ik deze plotselinge verhuizing kon verklaren. En nu wil ik u op mijn beurt in mijn vertrouwen nemen. Ik ben zoeven met mijn secretaris, mijnheer Charles Brand naar madame Sarati gegaan, natuurlijk onder een voorwendsel, omdat een voorgevoel mij zei, dat hier iets niet in de haak was. Welnu, de dame, die wij te spreken kregen, was Leda Sarati niet.

De notaris stond half van zijn stoel op, slaakte een uitroep van verbazing en greep weer met een zenuwachtig gebaar naar zijn onafscheidelijke tas.

— Gij kent dus mijn cliënte, mylord?

— Sedert zeven jaren, mijnheer de notaris. Wilt gij er u aanstonds van overtuigen?

— Dat is volstrekt niet nodig, mylord. Ik geloof u natuurlijk op uw woord. Maar wilt gij wel geloven, dat het mij begint te duizelen? Wij zijn in Amerika veel gewend, maar dit is toch wel een zeer zonderling geval.

— Volstrekt niet zo zonderling als het wel schijnt mijnheer de notaris, antwoordde Raffles. Het geldt hier een zeer ordinaire oplichterstruc. Men zal het kleine fortuin in handen willen krijgen, hetwelk Alfred Clarke aan mijn vriendin gelegateerd heeft.

De notaris keek Raffles met een eigenaardige blik aan en antwoordde toen op bijna plechtige toon:

— Nu vergist gij u toch enigszins, mylord. Gij spreekt van een klein fortuin, maar zelfs in de U.S.A. is veertig miljoen dollar een groot bedrag.

Nu was 't Raffles' beurt om een kreet van verbazing te slaken.

— Mijn respect, riep hij uit. Dat is echt Amerikaans. Veertig miljoen dollar aan een persoon na te laten, die niet eens familie van ons is, ik moet erkennen, dat het mij duizelt. Maar om op mijn voorstel van zoëven terug te komen: ik heb een plan.

— En dat is, mylord.

— Ik zie daarginds een telefoon-toestel. Gij zult mij een genoegen doen, wanneer gij Madame Sarati wilt opbellen, wel te verstaan aan haar oude adres te Neuilly, en haar verzoekt niet alleen u maar ook Lord William Aberdeen en zijn secretaris zo spoedig mogelijk te willen ontvangen.

De notaris knikte met het hoofd en stond op om naar de telefoon te gaan.

Maar hij had geen notaris en ten overvloede geen Amerikaan moeten zijn als hij niet de tas van de tafel had genomen en stijf onder zijn arm geklemd.

Raffles keek hem glimlachend na en zei toen fluisterend tegen Brand:

— Gelijk heeft hij. Het zou mij volstrekt niet verwonderen als die gele tas het gehele vermogen bevat of althans



de papieren, die recht geven op dat vermogen.

Intussen had de notaris zijn cliënte opgebeld en kwam naar hun tafeltje terug.

Zijn gelaat glansde van genoegen.

Hij stak Raffles de hand toe en zei:

— Mylord indien ik ook slechts één ogenblik aan uw oprechtheid had kunnen twijfelen, dan zou wat ik zoëven vernam, mij van mijn wantrouwen aanstonds genezen hebben. Mijn cliënte verzoekt ons zo spoedig mogelijk bij haar te komen.

— Welnu, dan zullen wij geen ogenblik verloren laten gaan, zei Raffles, terwijl hij opstond, de kelner wenkte en afrekende.

Enige ogenblikken later stonden de drie heren weer op straat.

Zij riepen een taxi aan en lieten zich naar de villa van de schoolrijdster in Neuilly brengen.

Raffles stapte echter eerst alleen uit, teneinde zich ervan te overtuigen, dat het huis niet bespied werd.

Toen wenkte hij zijn beide metgezellen en allen schreden haastig over het tuinpad naar de deur.

Een huisknecht opende de deur en Raffles overhandigde de man zijn kaartje evenals dat van de Amerikaanse notaris en van Charles Brand. Enkele ogenblikken later traden zij het fraaie boudoir van Leda Sarati binnen, waar de schone circusartieste hen met een allerliefst glimlachje op het gelaat tegemoet trad.

Raffles stond wel even verbaasd. Hij had Leda Sarati in enige jaren niet ontmoet en ofschoon zij nog steeds een stralende schoonheid was, had haar gelaat toch wel enige verandering ondergaan, waardoor zij inderdaad wel wat geleek op de bedriegster in Passy, die hij als kwasi reporter kort te voren had geïnterviewd. Hij liet hiervan niets blijken en luisterde gretig naar het gesprek, dat zich tussen de notaris en zijn cliënte ontwikkelde.

— Zijt gij de notaris uit Boston, mijnheer? zo wendde Leda Sarati zich tot Houston, die zoëven als bemiddelaar zijt opgetreden tussen mijn goede vriend

Lord Aberdeen en mij?

— Ik had die eer, Madame, antwoordde Houston met een hoffelijke buiging.

— Gij hebt zeker nooit beter werk verricht, mijnheer de notaris, zei zij op vriendelijke toon. Maar mag ik u vragen, hoe gij mij kent? Ik voor mij moet eerlijk zeggen, dat ik uw naam nooit te voren gehoord had.

— Gehoord wellicht niet, maar toch zeker wel gezien, Madame, antwoordde de notaris glimlachend.

— Gezien al evenmin mijnheer.

— Wat zegt gij daar? Maar ik had de brief toch met mijn naam ondertekend?

— Welke brief? vroeg de paardrijdster verbaasd.

— De brief, die ik u tien dagen geleden schreef, en die gij dus een week geleden stellig ontvangen moet hebben, antwoordde de notaris met een angstige trek op zijn gelaat. Ik ben kort daarna per boot uit Amerika vertrokken.

— Maar ik heb volstrekt geen brief ontvangen, riep Leda Sarati uit; die minstens even verbaasd was als de notaris.

Raffles had glimlachend naar dit korte gesprek geluisterd.

Hij deed nu een paar stappen naar voren en vroeg:

— Wilt gij mij veroorloven u 'n vraag te stellen, Leda?

— Zeker, mylord. Wellicht kunt gij licht in de duisternis brengen, antwoordde de schoolrijdster.

— Uit hoeveel leden bestaat uw dienstpersoneel?

— Ik heb een chauffeur, die tevens voor mijn paarden zorgt en huisknecht is, een keukenmeisje en een kamenierster.

— Zijn deze allen thans hier in huis?

— Neen de kamenierster is sedert een paar dagen ziek.

— Aha, dan weet ik al genoeg, Leda, zei Raffles, waarna hij op ernstige toon vervolgde: die kamenier, die zeker nog niet lang bij u in dienst is, heeft de brief onderschept, gelezen, en geeft zich nu in Passy voor u uit. Slechts een toeval heeft ons in staat gesteld de opzet van de bende, waartoe dat meisje ongetwijfeld behoort, te woordkomen.



— Maar waarom zou zij die brief onderschept hebben? riep de paardrijdster vol verbazing uit.

— Omdat zij u daardoor, als de notaris vanmiddag haar in plaats van u bezocht had, een groot fortuin zou hebben ontfutseld.

En nu vertelde Raffles op zijn gewone, korte, duidelijke manier, de toedracht van de zaak.

Madame Sarati had het hoofd in de handen gelegd en richtte nu haar beraand gelaat naar Raffles op.

— Het is niet voor mijzelf, dat ik zo verheugd ben over dit onverwachte fortuin, zei zij, terwijl zij opstond en de notaris de hand reikte, maar voor mijn kleine Jacques ben ik er innig dankbaar voor. Ik kan nu mijn beroep laten varen en mij geheel wijden aan de opvoeding van mijn lieve jongen, die de haatdragende familie van mijn overleden man mij zelfs heeft willen ontroven.

— Is de kleine Jacques niet hier, Leda, vroeg Raffles.

— Neen, hij is bij mijn zuster in Orleans, ik wilde tot geen prijs, dat hij hier zou zijn, terwijl ik mijn gevaarlijke stunt ging ondernemen. Wellicht zou hij mij zwak gemaakt hebben, en zwakheid kan ik op dit ogenblik niet gebruiken, dat zult gij wel begrijpen.

Plotseling richtte Raffles het hoofd op en zei:

— Het komt mij voor, dat de schurken zich pas veilig kunnen voelen wanneer gij niet meer tot het land der levenden zoudt behoren. Om u uit te schakelen zouden zij natuurlijk grote voorzichtigheid in acht moeten nemen. Zeg mij eens, zo richtte hij zich plotseling tot de schoolrijdster, waar stalt gij uw paard?

— Bij een stalhouder in de Rue de Chézy. Op tien minuten gaans hier vandaan, antwoordde de schoolrijdster, enigszins verwonderd over deze vraag.

— Die man is zeker volkomen betrouwbaar? vroeg Raffles, terwijl hij Leda Sarati doordringend aankeek.

— Gij maakt mij ongerust, mylord, riep de schoolrijdster angstig uit. Ik heb de beste getuigenissen over hem ge-

kregen. Hij heeft geruime tijd de paarden van Baron von Rothschild en van de hertog van Orleans verzorgd en ook die van de President der Republiek, toen hij nog in een ander stadsdeelte woonde.

— Goed, antwoordde Raffles. Daarop kunnen wij dus gerust zijn. Waart gij van plan vandaag nog te repeteren?

— Neen. Ik wil mijn paard vandaag volkomen rust geven.

— Maar zoudt gij niet geheel van die gevaarlijke stunt afzien, Madame? vroeg nu William Houston. Gij zijt nu zeer vermogend en behoeft het toch waarlijk niet om het geld te doen.

De schone paardrijdster trad op de notaris toe en legde hem vriendelijk de hand op de schouder.

— Mijnheer Houston, zei zij, ten eerste heb ik mijn woord gegeven aan de ondernemer en dat wil ik niet verbreken. Ten tweede geldt het hier een wedenschap en daardoor is, ten derde, mijn eer als paardrijdster er mede gemoeid. Al zou ik van de winst afstand doen, op mijn equitatie wil ik niets laten afdingen.

— Bravo, kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

Daarop wendde hij zich tot de notaris en zei:

— Gij hebt nog een half uur de tijd om de papieren van uw cliënte op hun echtheid te onderzoeken, want ik begrijp wel, dat zij zich zal moeten legitimeren. Ik laat u dus gedurende die tijd alleen. Mijn secretaris en ik zullen in die dertig minuten onze nasporingen voortzetten. Mag ik vragen, waarin het vermogen bestaat, hetwelk wijlen mijnheer Alfred Clarke aan mijn vriendin heeft nagelaten?

— Welzeker, mylord, antwoordde de notaris, terwijl hij zijn tas opende. Voor het grootste gedeelte uit Amerikaanse goudgerande waarden, die hier natuurlijk kunnen worden verzilverd, uit aandelen in enige Amerikaanse en Engelse spoorwegmaatschappijen, die hooggenoteerd staan, uit Nederlanse Staatsschuld, effecten van een betrouwbaar-



heid en zekerheid, zoals er weinig bestaan en voorts uit enige pakketten bankbiljetten van duizend dollar, die hier eveneens gemakkelijk te verzilveren zijn. Zoals gij ziet is het een heel pak.

— Oké, mijnheer de notaris, zei Raffles, Ik heb het al gezien. Wees zo goed hier op mij te wachten, dan zullen wij met die schurken een grap uithalen, die hun lang zal heugen.

## HOOFDSTUK VIII

### DE STUNT OP HET GROTE RAD

Zodra Raffles en Brand het huis verlaten hadden, begaven zij zich direct naar de stalhouderij die hun door de schoolrijdster was aangewezen.

Raffles vroeg de eigenaar te spreken en stond spoedig tegenover een man van een jaar of zestig, met een breed, blozend gelaat en dikke zware wenkbrauwen, waaronder een paar heldere ogen schitterden.

— Kunnen wij u een ogenblik onder vier ogen spreken, mijnheer? vroeg Raffles.

— Ja zeker, mijnheeren, antwoordde de stalhouder enigszins verbaasd. Weest dan zo goed, mij naar mijn kantoortje te volgen.

De drie mannen traden het kantoortje binnen, waar nu niemand meer bij kon, en dadelijk viel Raffles met de deur in huis.

— Mijn naam is Lord William Aberdeen, hier is mijn vriend en secretaris Charles Brand. Aanstonds zal u het doel van onze komst duidelijk worden.

— Gij stalt hier 't paard van Madame Leda Sarati, niet waar?

— Ja zeker. Gij zijt de tweede, die mij dat vraagt, luidde het antwoord van de stalhouder.

— Ik dacht het wel, bromde Raffles tussen de tanden.

Daarop vervolgde hij luid:

— Hebt gij aan degenen, die u dat kwamen vragen, gezegd, waar het paard gestald was?

— Ja zeker. Waarom niet? Zij zeiden mij, dat zij van de pers waren en belang stelden in alles wat de toer op het grote wiel betrof.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe en fluisterde hem toe:

— Van de pers. Wie weet, heb ik hen

niet zelf op dat denkbeeld gebracht.

Daarop greep hij de stalhouder bij de arm, keek hem ernstig aan en zei:

— Ik stel zeer veel belang in Madame Leda Sarati; zij is een goede vriendin van mij, en ik wens haar te beschermen tegen een groot gevaar, dat haar dreigt. Wilt gij mij daarbij helpen?

— Wat zegt gij daar, mylord? riep de stalhouder uit, terwijl hij zijn voorhoofd fronste. Wat zijn die kerels dan voornemens?

— Dat zal ik u zeggen. Om een reden, die u volstrekt geen belang zou inboezemen en die trouwens mijn geheim niet is, willen zij Madame Leda Sarati van het leven beroven. Om dat zonder opzien te kunnen doen, zijn zij van plan het paard te vervangen, waarmede madame Sarati sedert maanden vertrouwd is en dat uitstekend is gedresseerd. Heeft het dier bijzondere kenmerken?

— Volstrekt niet, mijnheer. Het is zeker een mooie vos-ruin, maar zo zijn er in Parijs duizenden te vinden. Bruin met een bles en sokken.

— Juist en op die omstandigheid hebben de ellendelingen gespeculeerd, hernam Raffles.

— Maar ik beloof u, dat ik hen zal weten te ontvangen, mylord, riep de woedende stalhouder uit.

Raffles legde hem glimlachend de hand op de arm.

— Laten wij niets overhaast doen, waarde heer zei hij. Als gij de kerels met een stok of een revolver in de hand opwacht, dan zoudt gij het fraaie plan in duigen werpen, dat ik bedacht heb.

— Weet gij er dan iets anders op, mylord? riep de stalhouder uit, terwijl hij zijn bezoeker vol verwachting aanzag.



— O, zeker, antwoordde Raffles. Gij hebt toch zeker wel een paard in uw stal, dat enigszins lijkt op de vos van Madame Sarati?

— Neen, maar ik kan er zeker wel een te leen krijgen van een collega hier in de buurt.

— Voortreffelijk. Welnu, dan huurt gij dat paard, of desnoods koopt gij het. Ik logeer in het Hotel de l'Univers. Gij zet het paard in de box, waar thans « le Saltimbanque » staat en wij brengen de vosruin, zodra het donker is in veiligheid.

— Het zal gebeuren, zoals gij zegt mylord, riep de stalhouder uit. Wij zullen de schurken een pracht van een kool stoven.

— En mag ik nu nog even het paard zien?

— Natuurlijk, gaat u maar mee.

De stalhouder ging de beide bezoekers voor, tot hij de binnenplaats bereikte.

Recht tegenover de uitgang van de brede stal bevond zich een kleine loods, waarvan de deur openstond.

De stalhouder trad er binnen en wees naar een fraai, groot paard van een bruine kleur met witte bles en sokken.

Raffles bekeek het dier met het oog van een kenner en klopte 't dier krachtig op het kruis, zonder dat het zelfs opkeek.

— Het dier is werkelijk uitstekend gedresseerd, riep Raffles uit. Het is zo mak als een lam en ik denk, dat het zelfs voor een revolvershot vlak voor zijn neus niet zou schrikken.

— Dat doet het ook niet, mylord, riep de stalhouder vol trots uit. Wij hebben al met een grote trom achter en voor hem aangelopen, zonder dat hij er notitie van nam. Maar het heeft weken geduurd, voor het zo ver was, dat verzeke ik u.

Raffles en Brand verlieten de stal, en begaven zich weer naar het huis van Leda Sarati, waar intussen alle nodige formaliteiten voor de aanvaarding van de erfenis waren vervuld.

Raffles wendde zich, nadat hij zijn vriendin begroet had, dadelijk tot de notaris en zei:

— Nu begint voor u een onaangenaam gedeelte van uw taak, mijnheer de notaris. Ik zou het u gaarne besparen, maar dat is onmogelijk. Over een uur wordt gij bij de dame in Passy verwacht die zich uitgeeft voor Madame Sarati. Mijn secretaris en ik hebben ons gisteravond een paar uur bezig gehouden met het vervaardigen van de nodige valse documenten. Ik behoeft u verder niet te instrueren wat u doen kunt. U moet de dame in kwestie de papieren laten lezen en zij zal niet aarzelen ze te tekenen. Vervolgens prevelt u wat over registreren en dergelijke zaken meer en u belooft haar, dat, nadat alle formaliteiten vervuld zijn, u haar de volgende ochtend, voor zij haar stunt onderneemt, het legaat, dat u bij een bank gedeponneerd hebt, zult komen brengen.

— Maar wat moet ik haar dan morgenochtend brengen? vroeg de onthutste notaris die de zaak nog niet helemaal scheen te begrijpen.

— Niets, antwoordde Raffles glimlachend, u behoeft morgenochtend niet eens meer naar haar toe te gaan. In uw plaats komen er een inspecteur van politie en een paar agenten in burger. En de rest volgt vanzelf.

Notaris Houston keek erg ongelukkig, maar hij knikte toestemmend, deed de valse documenten in zijn beroemde gele actentas en begaf zich op weg naar Passy met een gezicht als een oorworm.

\* \* \*

Hiermede was eigenlijk een einde gekomen aan deze tragi-comedie, want de geduldige lezer zal wel hebben begrepen, dat alles verder volgens de plannen van Raffles verliep.

Zodra het donker was werd « Le Saltimbanque » naar de stal van een manege in veiligheid gebracht en een ander paard, sprekend op hem gelijkend, in zijn box geplaatst. Raffles en Brand werden voor de stalhouder naar een vertrek boven de stal gebracht, waar zij door een kier van het gordijn alles ongezien konden waarnemen wat er op de binnenplaats gebeurde. Ondanks de ernst van de toestand had het drietal een ver-



vaarlijk binnenpretje toen twee in oosterse kleren gehulde gestalten met de nodige voorzorgsmaatregelen nog voor middernacht het ondergeschoven paard wegvoerden en er een ander voor in de plaats zetten.

Omtrent elf uur in de ochtend stroomden de Parijzenaars in grote getale van alle zijden naar het Grote Wiel, hetwelk op enige honderden meters achter de Eiffeltoren op de noordelijke Seineoever was opgericht.

Plotseling werd in de verte een zwak gejuich gehoord, hetwelk zich snel voortplantte en naderbij kwam, tot er 'n ooverdovend applaus los barstte.

Even daarna kwam een prachtige blauwgelakte Rolls Royce aanrijden waaruit drie deftig geklede heren stapten.

Het waren Raffles, Brand en Notaris William Houston.

Zij hadden blijkbaar een « speciaal permit », want het publiek zag hen naar de amazone toeschrijven, die dadelijk afsteeg, waarop Raffles zeer nauwkeurig het tuig van het dier controleerde.

Geen riempje, geen kettinkje ontging aan zijn scherpe blik, en het duerde enige tijd voor hij tevreden scheen te zijn.

Hij hielp haar in de zadel, en nu trad er plotseling onder de duizendkopfige menigte een angstig stilzwijgen in.

Men hoorde niets dan het verre geraas van de wereldstad.

Het paard begon langzaam het flauw hellende plankier te beklimmen, en dof klonken zijn hoeven op de dikke planken.

't Dier zwaalde rustig met zijn staart, neef bevallig met zijn fraate hals, en stapte, na enige aarzeling op het dak van de wagon.

Ademloos keek de menigte toe.

Toen klonk een schril fluitje en langzaam, uiterst langzaam begon het reusachtige wiel om zijn as te draaien.

De wagon met het paard, dat zo onbeweeglijk stond alsof het uit brons was gegoten, rees en rees...

De klare ogen van Raffles volgden onafgebroken de stoutmoedige amazone.

Wat Brand betreft, het hart klopte

hem tot in de keel.

Het paard en zijn berijder werden hoe langer hoe kleiner... kleiner... kleiner, tot zij als fijne silhouetten tegen de lichtblauwe lucht afstaken.

En na een poos die een eeuwigheid scheen, had de wagon zijn hoogtepunt, honderd twintig meter, bereikt.

Plotseling steeg een kreet van ontzetting uit de menigte.

Er scheen iets aan het mechanisme van het grote Rad te haperen.

Daarboven scheen de vosruin een weinig onrustig te worden.

Het paard had tot dusverre volkomen stil gestaan, maar thans schudde het met de kop en begon de staart driftiger te zwaaien.

Brand werd lijkbleek.

Houston was een flauwte nabij.

Maar gelukkig, het rad begon weer te draaien en langzaam daalde de wagon aan de andere zijde neer.

Een lange zucht van verlichting rees nu uit de dicht opeengepakte toeschouwers op.

Na een kwartier van haast ondraaglijke spanning naderde de wagon het houten plankier, waarbij zich een paar monteurs bevonden om het zodra de roterende beweging stopte, tegen de rand van de wagon te schuiven.

Deze manenver verliep onbertspelijk en de vosruin daalde het plankier met huppelende sprongen af, waarna Leda Sarati uit het zadel wipte.

De stunt was geslaagd en een donderend gejuich ging op.

Men zwaalde met hoeden en vlaggetjes.

Men drong om de paardrijder heen en slechts met de grootste moeite konden zij en haar drie vrienden zich een weg banen door de menigte, terwijl het paard door haar pikur aan de teugel werd weggeleid.

Het werd een ware triomftocht en de schone ogen van Leda Sarati glansden vochtig, toen zij eindelijk de auto van Raffles bereikt had en onder het gejuich van de opgewonden menigte wegreed.

Terwijl het hierboven geschetste tafereel zich afspeelde had er in een an-



der deel van de stad iets geheel anders plaats. Dicht bij een bekende stalhouding stonden twee mannen met donkere gezichten met elkaar te praten. Zij begrepen maar niet waarom de pikleur van Odette het paard van Leda Sarati niet kwam halen. Het ogenblik waarop de stunt op het Grote Rad zou aanvagen was al lang overschreden...

Tensklaps kwam er een taxi aanrijden, waaruit Odette stapte met een gezicht van oude lappen. Zij had een brief ontvangen ondertekend met de naam John Raffles, waarin met enkele woorden werd verteld wat er gebeurd was.

Teleurgesteld droop het strietal bedriegers met sombere gezichten af.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

## WAS HET MOORD ?

### Zeer belangrijke mededeling

*Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.*

*Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », Iste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.*



